

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKI

«Büyük Millet Meclisi bir hafta sonra yaz tatili yapacak...» — Gazeteler —

- Neden plâjlar açılınca meclis kapanıyor?
- Burada daha çok iş var da ondan!

Hayat merdivenini
emin adımlarla
çıkabilmek için:
TASARRUF...

Tasarrufların
verimli
olması için:
TÜRKİYE
İŞ BANKASI

Yarınlarınızı sıkıntıya
düşmeden rahat
geçirebilmek için
tasarruf ediniz ve
biriktirdiğiniz paraları
en iyi şekilde
değerlendirmek için
onları TÜRKİYE
İŞ BANKASINA yatırınız.

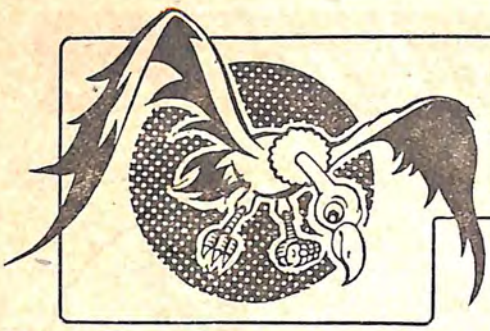
TÜRKİYE

BANKASI

*paranızın...
istikbalinizin emniyetidir*

(Yeni Ajans: 4479—132)

AKBABA

Yıl: 44 Cilt: 10 Sayı: 27 * Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ * 29 Haziran 1966

Başbakan'dan dilekler

Sayın Demirel,
İlk bütçe yılınızın çabaları başladı. Temel atıldığı gün bacalar tütmeyiz. Ama o temelleri atan binlerce işsiz evlerinde bacalar tütmeye başlar. Bu tütmeye başlayan bacalar, ocakta pişen aşların müjdecisidir: Demek, açlar azalmaya, toklar çoğalmaya başlıyor. Sağa, sola.. Aleviye, Sünniye kutlu olsun!

Konuya girmeden önce, lütfen izin veriniz, bir açıklama yapayım:

Çok yaşasınlar, benim vefalı düşmanlarım vardır. Büyük bir bağlılıkla yazılarımı izler, her sözümü hafızalarının çelik kasalarında saklarlar. Gün olur, sahte adresli, sahte imzalı bir mektup getirir postacı. Bakarım, benim kelimelerimle beni suçluyor.

Bunun en yenisi, güleç İçişleri Bakanımızın, eski İstanbul Valisi sayın Niyazi Akı'yı yerinden alacağı dedikodusu üzerine yazdığım üzüntülü ve kararlı yazıdır. Size: «Eğer söylentiler doğru ise, elim acı bir kırılganlıkla havada sallanacak: Allahısmarladık Demirel!» demiştim.

Şimdi bu sözüme balmumu yapıştıran türlü çıkarıcılar, beni, var güçleri ile size karşı itiyorlar: Haydi, saldır da görelim!

Çaresiz, bu maskeli politika haydutlarına karşı kendimi savunmak için aramızda geçmiş bir konuşmayı, izniniz almadan, burada açıklıyacağım:

Siz bana, vefalı bir takdir ile Niyazi Akı'yı eskiden tanıdığınızı kendisinden daha önemli işlerde

faaydalanacağınızı söylemişsiniz. Bunun ne olduğunu sormamıştım. Ama görüyorum ki, şimdi Peşte'de toplanan Birleşmiş Milletler İnsan Haklarını Koruma Konseyinde Türkiye adına konuşuyor ve yine işitiyorum ki... Hayır, bunu açıklamaya hakkım yok!

Benim pek sevdiğim eski İstanbul Valisini, siz benden de çok sever ve İstanbul valiliğinden daha üstün hizmetlerde ondan faydalanmak isterseniz, hâlâ kaba bir inat ile: «Allahısmarladık Demirel!» diye elimi havada sallamam elbet.

Bu bitti. Şimdi konuya dönüyorum:

Sayın Demirel, Kurtuluş Savaşından sonra, Atatürk'ün nasıl bir aydınlar çoraklığı içine düştüğünü bilirsiniz. Ama o, eline geçirdiği her ışık damlasını meşale yapmak için, seçtiği gençlere, kafasının ve gönlünün hazinesinden ne mümkünse vermiştir: Şükrü Kaya, Mahmut Esat Bozkurt, Şükrü Saraçoğlu, Recep Peker, Celâl Bayar, Tefik Rüşti Aras, Tanrıdan sonra Gazi Mustafa Kemal'in yarattığı insanlardır.

Hepsi Atatürk'ün mektebinde yetişti. O uğursuz 10 Kasım 1938 sabahı, gözlerini dünyaya yumarken, eşsiz kurtarıcıdan, eşsiz yapıcıdan, eşsiz başarıcıdan ders alanlar, nöbet başındaydılar.

Sayın İnönü, kendisini el üstünde Çankaya'ya getiren bu Atatürk kadrosunu bir anda ayakları altına aldı. Cumhuriyet tarihimizin birinci

adamı, gücünü var etmekte göstermiştir. İkinci adamı, yok etmekte! O günden sonra, devlet adamlığı bir kalem efendisi silikliği almıştır. Bugün devlet gemisini, sizin de kimlerle yürütmeye çabaladığınızı gördükçe, dudaklarımda Mehmet Akif'in iki mısraı dolaşıyor:

Târihi tekrerrür diye târif ediyorlar,
Hiç ibret alınsaydı tekrerrür mü ederdi!

Size sahiden güvenim vardır sayın Başbakan: Kalbinizle köylü, kafanızla Amerikalısınız. Alçakça saldırıların hiçbirisi sizi vatandaş gözünde sarsamadı. Ama unutmayınız ki, düşmanların sarsamadığı Demirel'i dostları yıkabilir!

Alevi, Sünni yangınının ilk kıvılcımını atan Diyanet İşleri Başkanı ve onun Ayasofyacı Bakanı koltuğunda oturdukça, size hizmeti vatana hizmet sayanların hiçbirisi, kendi inançlarına ihanet etmeden yanınızda ve yardımınızda olamazlar.

Erzurum'da sahiden sevilen, sahiden sayılan bir ailenin iyi yaradılışlı, iyi kalbli oğlu olmak, bir sağlık müdürüne Sağlık Bakanı olmak yeterliğini vermez.

Hele Tekniker'ler konusunda otuzbin genci sokaklara döken ve devlet otoritesini kaldırımlara düşüren böylesine başarısız bir kişi, yarınlara sahibi milyonlarca gencin eğitim ve öğretimine yön veremez.

Milllete yol gösterme durumunda olanlar, önce kendi yollarını bulmalırlar.

Bir söz

Bülent Ecevit, C.H.P. gurubunda aydınlatıcı bir konuşma yapmış. Partisinin «Ortanın solu» sözü yüzünden seçimleri kaybettiğine inanmıyor. Eski Çalışma Bakanına göre: «Bir sözle, bir seçim ne kazanılır, ne kaybedilir..»

Bizce öyle değil. Örneğin, bir lider çıksa da:

— Biz iktidara gelince Demirperde topluluğuna katılacağız, dese...

Bırakın seçimi kazanmayı, sağ kalır mı acaba?

Vah vah!

Gazetelerde bir haber çıktı: «C.H.P. parti gurubunda sert tartışmalar oldu. Üyeler birbirlerine girdiler» diye...

Ertesi gün, C.H.P. yetkilileri, telâş içinde, söylentileri yalanladılar.

Biz de sevinmiştik: Artık uyanıklar sanarak...

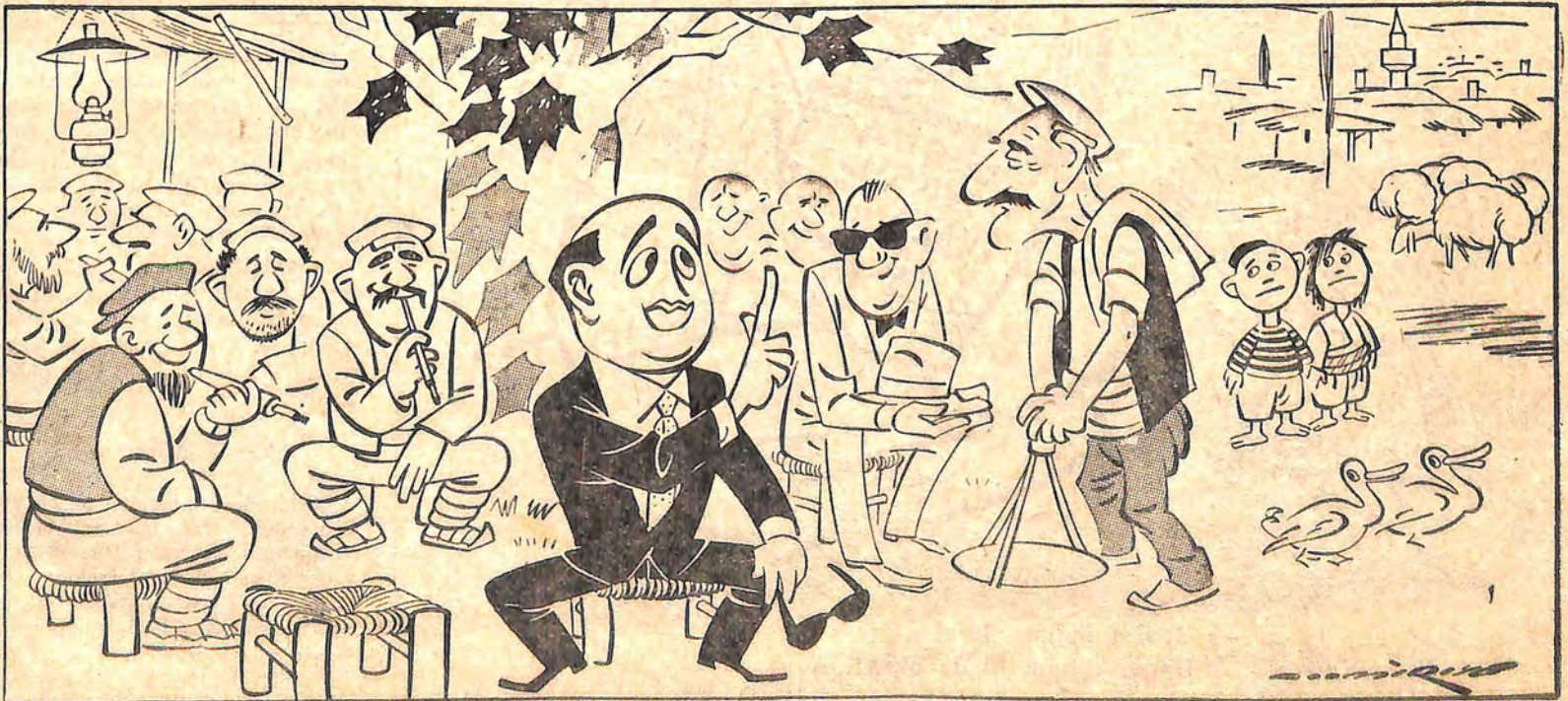
Vah vah, yalanmış!

Sizin bir sözünüzü kullanayım: «Hepimiz aynı geminin içindeyiz» demiştiniz. Bu gemide lostromo'yu dümen, kamarotu makine başında görürsek, geminin gidişinden elbet korkulu bir şüpheye düşeriz, kapitan ne kadar usta olursa olsun...

Saygılarım ve en iyi dileklerle.

Yusuf Ziya ORTAÇ

Muhalefet: «Demirel, Balâ bucağına vaktiyle Said-i Nursî sürgün edildiği için uğradı...» diyor. — Gazeteler —

Ben Avrupadayken...

Avrupanın göbeği

İŞTE yine gidip geldim. Yer yerinden oynamadı, kıyamet de kopmadı.

Burda daha ağızımızı açar açmaz, ne söyleyeceğimizi bile dinlemeden, bizim gericilerimiz bağırlıyorlar:

— Moskova'yaaa!.. Moskova'yaaa!..

Kendilerine şimdi cevap verelim:

— Sizin sözünüzü dinledim, Moskova'ya gittim. Güzel, çok güzel bir şehir. Size de gidip görmenizi salık veririm.

Bu kez, Macar Kültür Enstitüsü'nün çağrılıydım. Budapeşte'ye gittim.

Macaristan'a gitmeden bir süre önce, bizim gerici gazetelerden biri, beş sütunluk bir haber vermişti: Ben, Moskova'ya gidip yerleşecekmişim...

Arap asıllı olduğu için, akrabaları gelmiş, bizim Ahmet Hâşim'imizi Bağdat'a götürmek istemişler:

— Burda türlü sıkıntı çekiyorsun. Gel Bağdat'a, kendi memleketinde yaşa!

Hâşim,

— Gelemem, demiş, ben şiirimi Türkçe yazıyorum!

— Ama orda da Arapça yazar-sın...

— Gelemem, burasını seviyorum!

— Orası da güzel...

— İyi ama, benim burda hâtıralarım var!

— Orda da hâtıraların olur...

— Hadi hâtıralarımdan vazgeçeyim ama, benim burda dostlarım var!

— Canım orda da dostlar edirsın...

Hâşim handiye kandı kanacak... Ama birden,

— Hadi dostlarımı da bırakayım... Ama benim burda düşmanlarım var. Yooo, düşmanlarımı bırakıp gelemem!..

Ben de öyle işte: Düşmanlarımı burda bırakıp hiçbir yere gide-mem. Ben onlara belki gerekli değilim ama, onlar bana çokook ge-rekli.

Türkiye'yi babalarının çiftliği sananlara haber vereyim: Üstelik benim aslım da neslim sukutılmamış Türk. Babamın Şebinkarahisar'daki Gölve köyünü, 1071 de Malazgirt savaşından sonra Anadolu'ya akan atalarımız kurmuş.

Dünyanın hiç bir yerinde

Birisi çıkar,

— Dünyanın hiçbir yerinde böyle şey olmaz! der.

Adam bozmaya meraklı ukalâ dümbelekleri vardır ya, hemen adamı bozarlar:

— Sen bütün dünyayı biliyor musun?

Zavallı, belki İstanbul dışına bile çıkmadığı için ekşir.

Oysa bir insanın herhangi konuda «Dünyanın hiçbir yerinde böyle şey olmaz!» yargısına varması için, bütün dünyayı gezip bilmesi gerekmez ki... Bu bir mantık yargısıdır: «Dünyanın hiçbir yerinde böyle şey olmaz!» derken, uygarlık dünyasının belirli ölçüsünden söz ediliyor. Tıpkı «Dünyanın hiçbir yerinde iki kere iki beş etmez!» denildiği gibi. Böyle diyene siz «Bütün dünyayı gezdin mi?» diye sorar mısınız?

Bukez Avrupa'ya uçakla değil, tirenle gittim. Sirkeci garında tiren bekliyorum. Gar salonunda, kalöri-fer radyatörünün üstünde, duvardaki levhada şu yazı: «Kalöri-ferin üstünde oturmak yasaktır!»

İşte böyle bir yasak, dünyanın hiçbir yerinde yoktur. Bunu bilmek için de bütün dünyayı gezip bilmek gerekmez; uygarlık dünyasının mantık ölçüsünü bilmek yeter.

Radyatörün, daracık ve keskin demirleri üstüne çıkıp oturulur mu hiç? Orası koltuk değil, sandalye değil... Ama bizde oturulur. Kış soğuşunda tirtir titreyen zavallı âdembaba ne yapsın? Radyatörün üstüne çıkar, oturmaz, tüner... Demiryolu yönetmenleri de, böyle bir yasak levhası koymak zorunda ka-

lırlar. Böyle bir yasak dünyanın hiçbir yerinde yoktur, çünkü dünyanın hiçbir yerinde insanlar ısınabilmek için radyatör tepesine tünemezler. Tabii bu dünya, uygarlık dünyasıdır.

Güzel Budapeşte

Sabahın dörtbuçukunda tirenden indim. Budapeşte garındayım. Elbet beni birileri karşılayacak... Elinde, gonca gül demetiyle bir kız durmuş, tirenden inenlere bakıyor. Saman sarısı saçlı, koyu mavi gözlü, tozpenbe tenli, ince, narince bir kız. Yanında biri daha... Yoksa benim karşılayıcım bu mu? Evet, üstüme üstüme geliyorlar.

— Aziz Nesin'siniz, değil mi?

Olmasam bile oluveririm, ne çıkar.

— Evet...

— Ben tercümanınız Suzanna...

Hem güzel, hem akıllı, hem iyi, hem çalışkan, hem her yönden doğru bir kız. Bunların hepsi bir arada zor bulunur. Suzanna yirmibir yaşında, beş dil biliyor; bunlardan üçü de anadili gibi...

Otele gelip odama yerleştim. Yalnızım. Odamın penceresinden baktım, ilk gördüğüm şey şu: Otelin önündeki dümdüz çayırıkta bir kızla bir delikanlı sarmaşdolaş öpüşüyorlar.

Budapeşte'yi çok sevdim. Bu söz önemli değil. Çünkü Budapeşte'yi herkes sever, güzel şehir. Ama ben Budapeşte'yi yalnız güzel olduğu için değil, orda insanlar hep, hep sevdiği, güldüğü için sevdim. İnsanların sevimliliğine öyle sevinirim ki...

Yollardaki insanlara bakıyorum: Hepsini birbirine gülümseyiyor. Bu gülümseme, bir yüz kası gerilmesi değil; gözleriyle, saçlarıyla, kaşlarıyla, dudaklarıyla, elleriyle gülümseyiyorlar.

Şakalar

Biliyorum, siz benden mizah bekliyorsunuz. Haa, bakınız, Macaristan'da işte bu çok kolay. Macarlar kadar şakacı insan az bulunur. Durmadan, ama hiç durmadan şakalar. Fıkralar uyduruyorlar. Kendi kendileriyle alay etmesini çok iyi biliyorlar. Eh, bilirler, ne de olsa akra bayız, onlar da gariden sayılır.

İnönü: «Seçimden büyük ders aldım» diyor. — Gazeteler —

— Benim babam binâ okur, Döner döner, bi dâ okur!..

İlk Sovyet uzaycısının uzaya çıkıp yere indiği gün. Uzaycı daha yeni inmiş yere, bir saat olmuş olma-
mış. Budapeşte radyosu haberi ver-
miş ve arkadan spiker anlatıyor:

«Bildiginiz gibi şakacı halkımız her olay için fıkralar yaratır. Bu uzay başarısı için de, ben daha şimdiden üç fıkra dinledim. Birisi şu: Bir Macar'a sormuşlar: «Gaga-
rin'in uzayda birbuçuk saat dolaşıp yere inmesine ne dersiniz? Bir Ma-
car uzaya çıksa, ne yapardı?»

Macar cevap veriyor: «Bir Macar uzaya çıksaydı, birbuçuk saatte yere dönmeydi.»

«Niçin?»

«Çünkü, gündeliğini alabilmek için, en az sekiz saat uzayda kalıp iş saatini doldurur, sonra yere inerdi!»

Bakire Mariya

Bir Macar fıkrası daha... Maca-
ristan'da külhanbeylere «Huligan»
diyorlar. Huliganların en büyük az-
gınlığı, kadınlara laf atma, sarkıntı-
lık ve sonrası...

Üç Huligan ölmüş, gökyüzünde-
ler... Meryem bunları görünce, kor-
ku içinde Tanrı'ya telefon ediyor:

— Alloo... Tanrı'yla mı görüşü-
yorum?..

— Evet. Kimsiniz?

— Ben, bākire Mariya...

— Ne var?

— Yüz metre ötede üç Huligan bana doğru geliyorlar, ne yapayım?

— Hiçbir şey yapma...

Biraz sonra Meryem, yine telaşla telefonu açıyor:

— Ben bākire Mariya, Huliganlar yaklaştı, elli metre ötemde, ne ya-
payım?

— Hiçbir şey yapma!

Az sonra yine telefon ediyor te-
laşla:

— Ben bākire Mariya... Huligan-
lar, yirmi metre ötemde, ne ya-
payım?

— Hiçbir şey yapma!

Dayanamıyor, bir daha telefon
ediyor heyecanla:

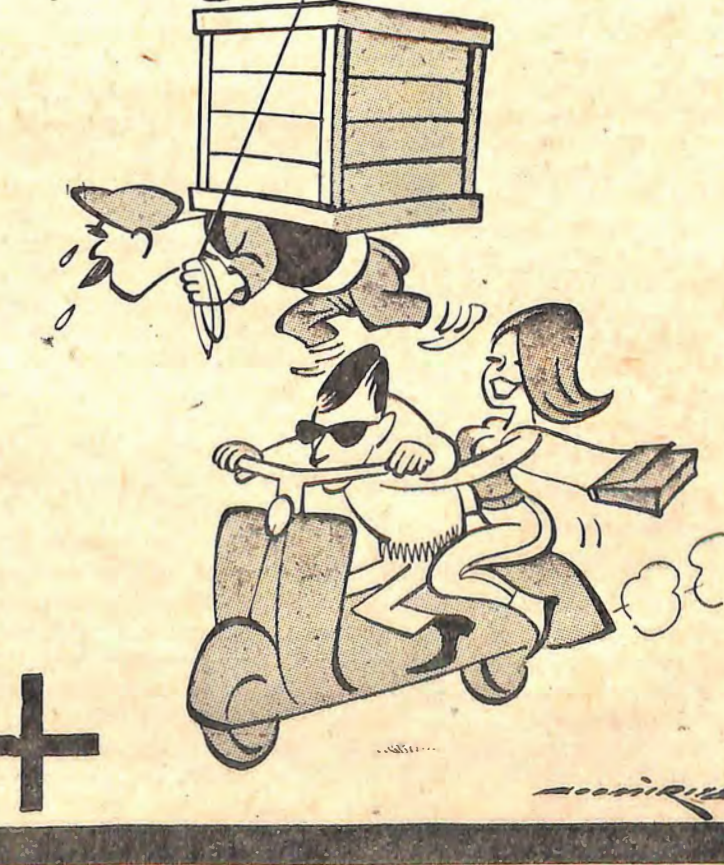
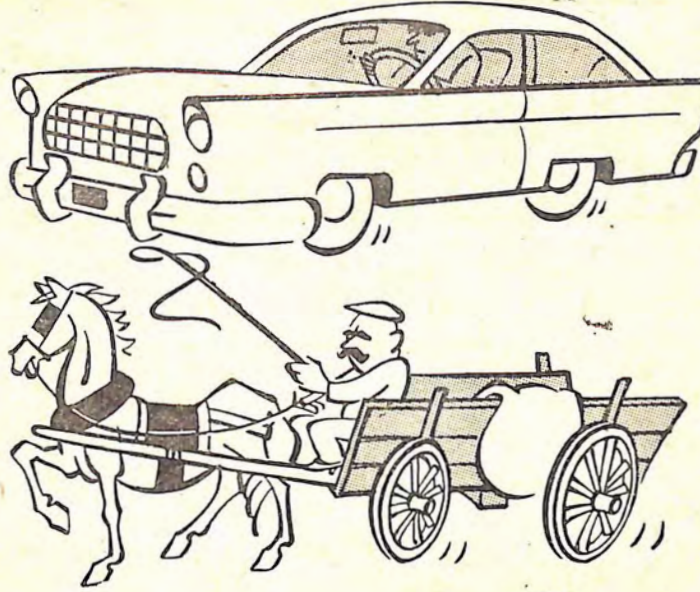
— Ben bākire Mariya, Huliganlar on adım ötemde, ne yapayım?

— Hiçbir şey yapma!

Meryem, bukez telefonda soğuk-
kanlı ve rahat bir sesle konuşuyor:

— Ben Mariya, Huliganlar geçti-
ler. Haber veriyorum!..

İstanbul sokaklarında toplanan taşıtlar..

Kaç milyon Macar

Macaristan'da telefonla konu-
şmak çok zor. Bizde olduğu gibi, te-
lefonların bozukluğundan, çok yük-
lü oluşundan değil, konuşmak iste-
diğiniz insanı yerinde bulamazsınız
da ondan. Çünkü, kahve içmeye git-
miştir. Gündüz iş saati, bir işyerin-
de telefonla aradığınız on kişiden
en az yedisiyle konuşamazsınız,
kahve içiyorlardır çünkü...

Kastro, Moskova'ya gittiği za-
man, bir alanda halka verdiği söy-
levde, Küba'ya yardım eden sosya-
list ülkelere teşekkür ediyormuş.
Macar halkına da teşekkür için şö-
yle demiş:

— Küba'ya yardım eden otuz mil-
yon Macar halkına da teşekkür ede-
rim.

Yanında duran Hruşef, hemen
Kastro'nun elinden çekip kulağına,

— Otuz milyon değil, on milyon...
diye düzeltmiş.

Kastro yine,

— ... Otuz milyon Macar halkı-
na... diyince, Hruşef yine eteğinden
çekip,

— On milyon... diye fısıldamış.
Ama Kastro tekrar,

— Otuz milyon Macar halkına...
demiş...

Hruşef yine eteğinden çekip de,

— Otuz değil, on milyon?... de-
yince, Kastro da ona,

— Kahveyi bizden satın alıyorlar,
ben bilmez miyim Macarların kaç
milyon olduklarını... demiş.

Doğrusunu isterseniz, kendileri-
ni dünyanın en çok kahve içenleri
sanan Macarlar, Türkler kadar çok
kahve içmiyorlar. Ne var ki, bizde
memurlar bir ellerinde kahve finca-
nı varken, öbür ellerinde telefon
alıcısını tutabilir ve telefonda ra-
hat konuşurlar. Ama Macar memur-
ları iki işi aynı zamanda yapmak is-
temediklerinden, belki de şaşırıp
telefonu içmeye, kahve fincanıyla
da konuşmaya kalkmamak için, kah-
ve içerken telefonla konuşmuyorlar,
telefonla konuşurken de kahve iç-
miyorlar.

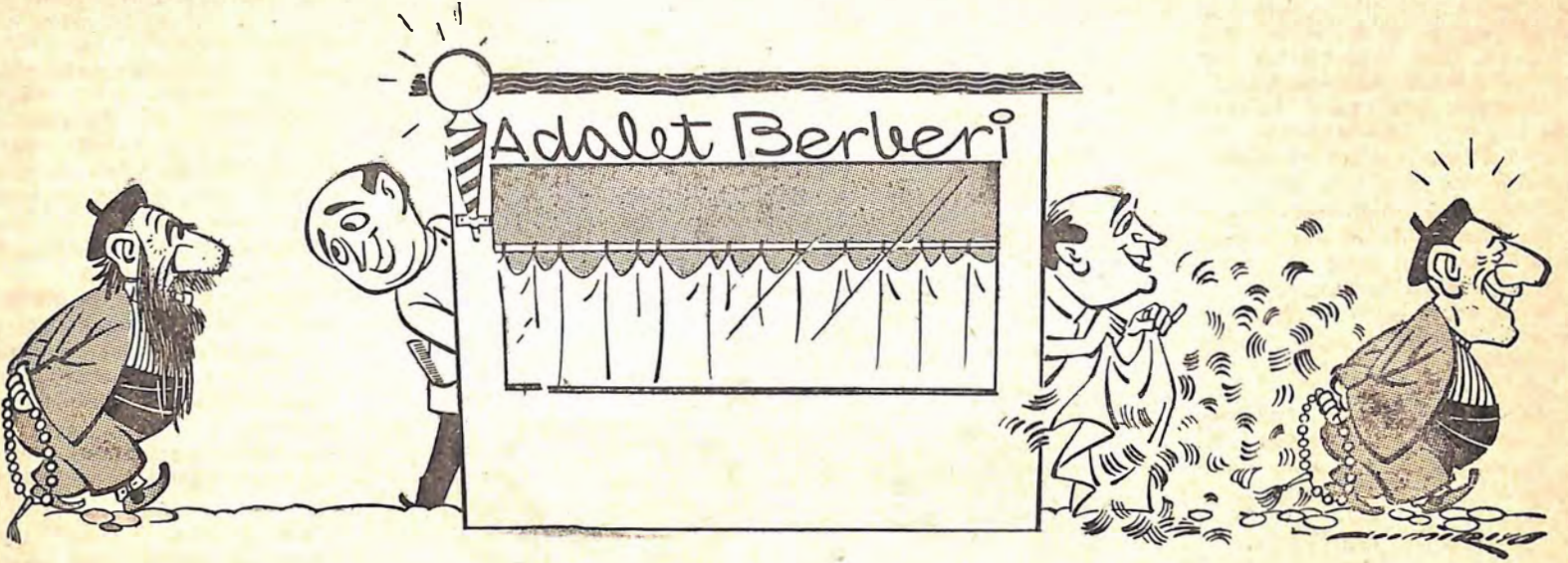
Güzel Budapeşte'yi ve güler yüzlü
Macarları daha birkaç yazı anlata-
cağım.

Aziz NESİN

İşcan — Topla bakayım şunları...

Öğrenci — Bir cinsten olmayan şeyler toplanamaz ki!..

Yazısız

PAZARTESİ

Kimin oğlu?

Gazetelerde bir İzmir tel-grafı:

«Bornova adliyesi baş kâ-tibi Muammer İnal çıldırdı.»

Haberde çıldırış sebebi de açıklanıyor:

«Üç kişinin ancak yapabile-ceği işi, gece saat yirmi ikiye kadar çalışarak tek başına...»

Alt tarafını anladınız, de-gil mi?

Ne geçiyordu bu vatanda-sın eline?.. Belki ayda sekiz yüz, belki dokuz yüz lira... Belki karnı bile iyi doymu-yordu. Belki pantolonu bile yamalı idi. Belki kasaba, belki tütünçüye borcu da vardı. Belki...

Ama, asıl mühim olan, acı olan, utandırıcı olan nedir, bilir misiniz?

Çıldıran vatandaşımızın kim olduğu?.. Kimin oğlu olduğu...

Üç kişinin işini gece yarıla-rına kadar tek başına başa-rmaya çalışan Muammer İnal, Devlet baba'nın oğludur!

SALI

Yandı mı?

Hani geçen mart başında gece bir yangın çıkmıştı, hatırladınız mı? Evde, apart-manda, çarşıda, pazarda de-gil, denizde...

Hani bir Rus tankeri sebep olmuştu yangına...

Hani Kadıköy iskelesi de yanmıştı.

Hani yirmi milyon lira ziya-na girmişti memleket...

Hani bir vatandaşın da kavrulmuş kemikleri bulun-muştu güvertede...

İşte, bütün yolcular dört ay sıkıntı çektikten sonra, niha-yet yanan Kadıköy iskelesi

yeniden yapıldı ve yerine ta-kıldı.

İskele takıldı ama bizim aklımıza takılan bir şey daha var: Yirmi milyonluk zararımız ne oldu?

Sayın Go Home'cularımız müsaade buyururlarsa sor-mak istiyoruz: Yanan vapu-rumuz, yanan iskelemiz, ya-nan vatandaşımız gibi o da mı yandı?

ÇARŞAMBA

Hayvanat müzesi

Gülhane Parkında bir Hay-vanat müzesi açıldı. Müzede iki cins hayvan bulunmakta-dır: Kuş, tavus, papağan, ceylân, karaca gibi güzel süs hayvanları ve aslan, köpek-balığı, deniz canavarı, pars gibi yırtıcı, vahşi hayvanlar... Bir de çok büyük bir Akbaba müzenin giriş kapısı tavanın-da ziyaretçileri karşılıyor.

Müzede dağların, orman-ların, göklerin ünlü hayvan-ları dışında başka hayvan, hele siyasî hayvan hiç yoktur!

PERŞEMBE

Mini mini valimiz

Hani bir mini mini valimiz vardı: Doktor, profesör, or-dinaryüs, büyükelçi, yeşilaycı, C.H.P'ci, derken Y.T.P'ci, der-ken yine C.H.P'ci!

Son seçimde, Halk Partisi-nin Eskişehir'den liste başı adayı idi üstad.

Eh, Eskişehirli birer iki sena-tör seçecekler. Muhakkak bir tanesini hemşerileri F.K.G. kazanır diye umduk.. Nafile!

Eskişehirli birer, oyların ço-ğunluğu ile iki A.P'liye:

— Senatör, dediler.

Fahrettin Kerim üstadımı-za da, buna benzer bir şey:

— Sen otur!

CUMA

Piskopos

Güney Amerika baş pisko-posu Yakovas, Türkiye'deki rumların içinde bulundukları şartları, yerinde incelemek istiyormuş. Kim mi inceliye-cek?.. Uluslararası kilise tem-silcileri!

Biz, rum vatandaşlarımızın içinde bulundukları şartları anlatalım:

Her istedikleri lokantaya, gazinoya, eğlence yerine gire-bilirler. Amerikadaki gibi: (Buraya zenciler giremez) levhasına benzer bir yasak, hiçbir yerde Rum vatandaş-larımızın karşısına çıkmaz!

Çocukları istedikleri okula, liseye, fakülteye girebilirler. Yine Amerika'da zenci çocuk-larına konulan kaba yasak hiçbir mektebimizde yoktur!

Bir şey daha ekleyim mi?.. Ne zaman canları isterse, kurdukları, çalıştıkları iş ye-rini satar, paraları gizli eller-le kaçıtır, sonra ceplerinde Türk pasaportu ile Yunanis-tan'a gider, yerleşirler!

Yakovas hazretlerine bir de canlı misal vereyim, muhte-rem gönülleri rahat etsin diye:

Beyoğlunda, İstiklâl cadde-sindeki Saray berberi'nin iki sahibinden biri, küçük (hem

de her mânasıyla küçük) Niko böyle yapmıştır...

Anlatabildim mi sayın Pis kopos!

CUMARTESİ

Nurcular!

Sayın İnönü'ye sorarsanız, Adalet Partisine ara seçimi nurcular kazandırdı!

İstanbulda A.P'nin çoğun-luk kazandığı seçim sandık-larına şöyle bir göz attım: Be-yoğlu'nda, Adalet... Şişli'de, Adalet... Taksim'de, Adalet... Kurtuluş'ta, Adalet... Kadı-köy'de, Adalet... Adalarda, Adalet... Ne kadar okur ya-zarı çok, zengini çok, aydını çok çevre varsa, hepsinde Adalet kazanmış!

Demek caddeler boyunca şu yedişer katlı, şu elektrikli, sıcak sulu, kaloriferli apart-manlar, içinde yaşayan kolejli kızları, üniversiteli oğulları, çoğu yabancı dünyalar gör-müş insanları ile birer nur-cu tekkesi?

Böyle nurculuk, Halk Par-tisinin seçim kazandığı tek ilin, Tunceli'nin de başına!

PAZAR

Merhumenin...

Karısı ölen çapkın, ev hal-kı aşağıda ağlasırken, tavan arasında körpecik hizmetçi-yi kucaklayıp öpmeye başlar..

Kız, şaşkınlık içinde çırpınır:

— Aman beyefendi, ne yapı-yorsunuz?..

Herif, şapur şupura devam ederek cevap verir:

— Ah kızım, sorma... Mer-humenin kederinden ne yap-tığımı biliyor muyum?..

Galiba büyük lider de böy-le: Seçimi kaybetmenin üzün-tüsü içinde ne söylediğini bil-miyor artık!

Tabut yapı!

Yapı bir tabutu andırıyordu, çok uzun boylu bir «yokluk» için hazırlanmış... CHP'nin Genel Merkez yapısından bahsediyorum... Kapılar açılıyor, kapılar kapanıyordu. Heyetler giriyordu ellerinde kıvrık papaklar, heyetler çıkıyordu o papaklar kafalara yerleşik. Kemal Satır, ebedi gülümserliği içinde «beş dakika bekleyiverin, ricaaa ederim» diye sesleniyordu. Randevular bir-birin üzerine bini biniveriyordu da...

İki politikaya mağlup Milli Birlik üyesi, iki tane Orhan, saatli bomba yutmuş ifadeli sarışın Orhan Erkanlıyla, yumuk gözlü Orhan Kabibay bir çıplak odada yazışıyorlar, çiziyorlar, yorumlaşıyorlardı...

İsimsiz ve adalesiz biri giriyordu içeriye. İsimsiz ve adalesiz biri çıkıyordu dışarıya... Üçüncü ve çekili bir Orhan, o da Orhan Öztrak, bütün çekisine rağmen, «bon enfant bon enfant», metroya yetişircesine, oradan oraya koşuyordu... Nazikâne selâmlar vererek, sabahlar dağıtarak, aydınlıklar serpiştirerek. Rahattı...

Tabut koridorun başka bir odasında, CHP'nin yaşlanmıyan sözcüsü, incisi, propagandisti, Karagöz denilen lâhna yaprağının yemyeşil gözlü sahibi Ali İhsan Göğüş, sessiz favori durumunda şarmlı güllüklerini yapmıyordu artık...

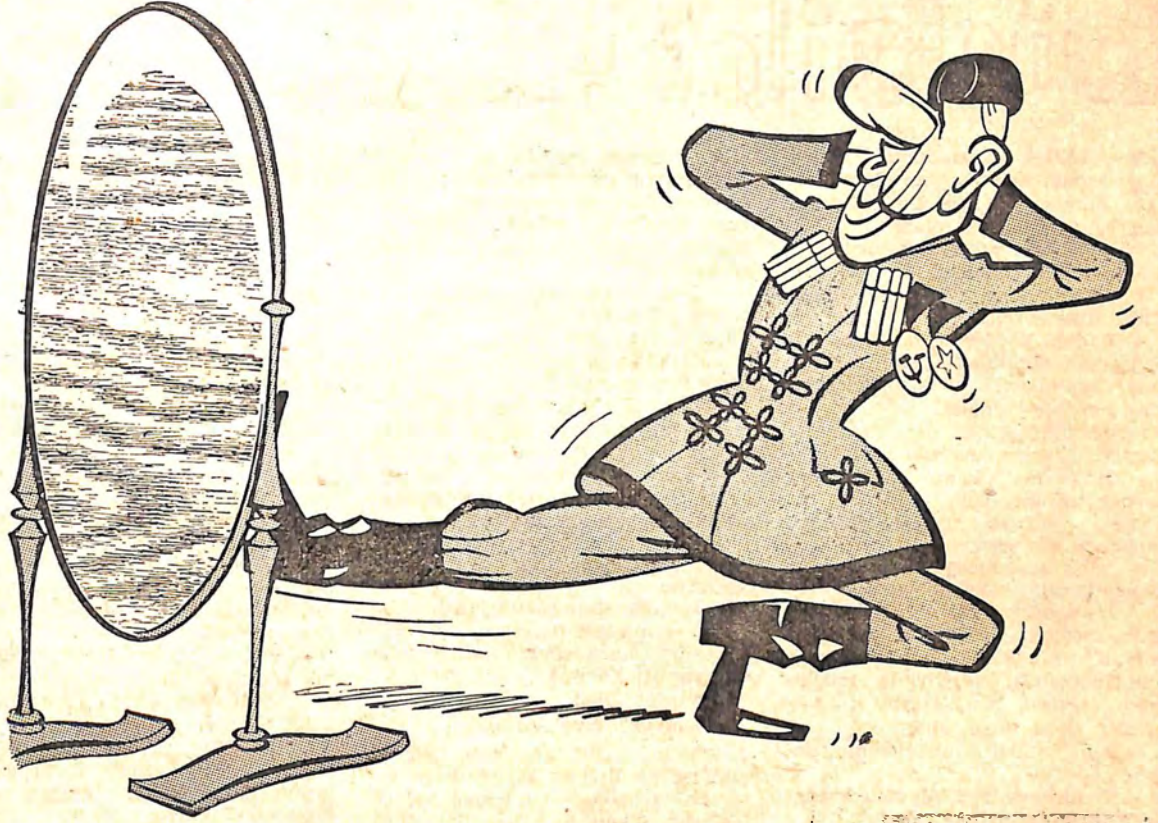
Her gördüğümüzde, bütün usul-süzlükleri, bilgisizlikleri, çarpıklıkları, cömert cömert AP'ye ayırmış ve CHP'ye bütün bunların tersini bağışlayvermişti... Şimcik, dut yutmuş bülbü! E, dut da hani kocaman kara bir duttu! Oydu ki. Boğaz bölgesini bir iki gün tikiyacaktı. Fazla değil...

Cumhuriyetin savunmasını (hepsi Cumhuriyetin savunucusu kesilmiş), hayal oyununun kahramanı Karagöz'le yapanlarda, bir sarkıklık, bezginlik şaşkınlık vardı. Birinci kademede değil. Şükür birinci kademe «ibre bizim tarafa azıcık oynadı!» falan diye, ibre edebiyatına rağmen, bu sonucu beş aşağı beş yukarı bekliyordu... İkinci kademe bunca hazimmi değildi. Eeeh, sen de alırsın ikinci kademe, ecel âman verirsel...

— «Mücadeleye, yeni bir azimle başlayacağız...»

Yahu kırkuncu defa içlerini karıştırıp karıştırıp o azmi buluyorlar... İngiliz azmi bu. İngiliz yenilir, ye-

De Gaulle Rusya'ya gitti... — Gazeteler —

De Gaulle — Rus geldi aşka,
Rusun aşkı başka!

nilir, yenildiğini anlamazmış. Galibiyetlerinin sebebi de buymuş zaten!

— «Oy orantısında bir şey kaybetmedik...» diye diye, tek oya inmesini bekliyordu herkes besbelli!

1965 genel seçiminden sonra da «ölü evi» ne dönmüştü burası. Yalnız burası değil, Mecliste CHP'ye tahsis edilen koridor... Herkesin bir şeyin başında mumla bekliyor gibi bir hali vardı. Sonra o «bir şey» dirildi nedense!

Seçimin kısmisinden önceki günleri hatırlıyorum. İnönü yapıdaydı, içinin sıvrılığını aksettiren burunla, entellektüalitesini aksettiren gözlükleriyle, yanında birinci veliahd Feyzioğlu, «Bir Yaz Gecesi rüyası»ndan fırlamış Puck gibi (Şekspirindir) Coşkun Kırcayla, dört köşe Ferit Melenle... Uuuu, hava cambaz ipi gibi gerilmişti saygıdan... Ve köpük köpük taşıyordu ümitten... Ümidin köpüğü söndü birkaç gün için şimdi!

Akbaba, bunlar feodal partiymiş. Bunlar aydınlar oligarşisiymiş. Neden her an tazelenen yenilgilerinin

sebebini eşmezlerdeşmezler ki? Halkın, Kır atın partisine, büyük büyük büyük, ve onlara anlaşılabilir görünen teveccühünün sebebini anlamak istemezler ki? Yarım düzine sosyolog getirsinler Avrupalardan veya bir tetkik heyeti yollasınlar, sosyolojiyi yerinde tetkik etmek için uzun uzun...

Bir zamanlar bir ilmi çalışma büroları vardı. Osman Okyar'ları ile, Doğan Avcıoğlu'ları ile... Dağıldı mı ki, İsmet paşanın özel ilmine uymadı diye?.. Akıllarına, gele gele, Karagözle, yani hayal oynuyla işin içinden çıkmak gelir...

E oynyalım hayal oynunu bakalım!

Madanoğlu

Ve eski bir efsaneden çıkan Cemâl Madanoğlu salona girdi... Eski-sinden daha şık, eskisinden daha bakımlı, eskisinden daha ince, ve eskisinden fazla «yaş almış» olarak...

Eski efsaneden çıktığı, günlük hayata girdi!.. Tabii senatörlerin hazır olanları, boynuna sarıldılar, ve ben, bir arkadaşımın henüz piyasaya çıkmamış kitabını hatırladım:

İki bey vardır birbirine son derece düşman. Birbirlerini öldürmek için çare düşünür dururlar. Nihayet, etrafındaki dünyanın çok adı, çok seviyesiz olduğunu, kinlerine rağmen aralarında bir kardeşlik olduğunu görürler. Ve bir tanesi öbürünün evine kadar gelir, ve şaşkınlığına bakmadan onu bağrına basar...

Neden mi?... Çünkü onların dünyaları ölmüştür. Ve bu kucaklaşma iki ölünün kucaklaşmasıdır!

Tabii bu, sadece bir çağırışım...

Üstelik o iki barışan beyi, şakka-da şak, alkışlayan, bahar emprimeli, bahar tenli, bahar gönüllü hanımlar yoktu... Olsaydı daha önceden kucaklaşırlardı onların hatırı için!

Nimet ARZIK

Atatürk'ün tasarladığı Keban barajının temelini Demirel attı. — Gazeteler —

CAF

İzindeyiz!

Kes Konyaya bir bilet!...

MUZAFFER İZGÜ

GARAJIN bulunduğu sokağa sapar sapmaz, bir kişi kolumdan, bir kişi de bavulumdan yapıştı. Sarışın olanı:

— Önce ben yakaladım, dedi.

Esmer, ince bıyıklısı:

— Bavulunu kim yakaladı düdüğü mü? diye sordu.

— Vallahi kardeşim siz eğer mali polissiniz, şimdiden ikramiye hevesine kapılmayın. Ben ne kaçakçıyım, ne casus, dedim.

Söylediğimi ikisi de duymadı.

Esmeri, bavula daha sıkı yapışarak:

— Bırak lan adamın kolunu, önce ben tuttum, dedi.

Öteki, yere bir tükrük fırlatıp, şapkasını öne eğdi:

— Sana kaptıracağımı sanıyorsan avucunu yala... Gel abi, gel!..

— İnek, adamı göz göre göre ölümün kucağına atacağımı mı sanıyorsun? Madem ki ben müslümanım, madem ki bu ağbi de müslüman... (Sonra bana sordu) müslümanmı değil misin abi?..

— Elhamdulillah, müslümanım, dedim.

— Tamaaaam, bile bile din kardeşimi ateşe atamam!

Ben, işin farkında omadan sordum:

— Hayrola arkadaş, yoksa beni Kıbrıs'a mı sevk ediyorsunuz?

— Ne Kıbrıs'ı be ağbi? dedi müslüman olan, bu heriflerin otobüsü insanı Kıbrıs'a götürse daha ne istersin? Hiç olmazsa şehit olursun da şanın şerefini söylenir! Amma velâkin mabadini bunların arabasına koydun muydu, evelallah soluğu tahtalı köyde alırsın!

— Haydi ulan keçi, dedi öteki, esas sizinkiler tahtalı köy arabası. Daha geçen gün onyedini canına kıymadınız mı? Adamcağızlar, Allah demeden tankerin altına girdiler de, son demlerinde bir de benzin banyosu yaptılar!

— Ya sizinkiler?.. dedi bavulu tutan.

— Bizinkiler mi, ulan onlar hiç olmazsa kazayı apaçık yol üstünde yapıyorlar da, morga giden ölüsünü şıp diye tanıyor akrabası!.. Sizin otobüslerin altından çıkanlar,

Allah selâmet versin karı kocayı tanıyamıyor be... Aamları tersyüz ediyorsunuz namussuzum! Hem fazla konuştuk arkadaş, bırak da adamın kolunu doğru dürüst, işimize bakalım...

— Ben bırakacağım ha?.. Ulan onbeş yıllık karımı bırakırım da, bu kolu yine bırakmam...

— Bak, bırak diyorum sana, işin sonu fena olacak!..

— Ne olacak lan fena olacaksa? Haydi erkeksen, al da götür bakalım!..

— Yahu, kardeşim, aynı dağ başında kadın paylaşır gibi konuşuyorsunuz, bırakın da... dedim.

— Sen sus be!.. diye beni tersledi kolumu sıkı sıkı tutan. Sonra ince bıyıklısı:

— Ver bakalım bavulu, dedi.

— Verenin tee anasını!..

Küfürün arkasından, adam daha sıkı yapıştı koluma.

— Yürü!.. dedi.

— Nereye? diye sordum.

— Yürü, yürü!.. Ben seni öyle bi otobüse bindireyim ki, bir kere yatar kalkar koltuklu, içinde kaloriferi var, pikabı var, üstelik şoförü de Motor Hasan. Motor Hasan din miydi, şöyle dur bir kere. Herifçiğöglü bir metrelik boşluktan iki metrelik arabayı sollayıp geçirir de, evelallah dikiz aynasını bile çizdirmez.

— Bırak ağbi, inanma bu hıyara, dedi öteki... Motor Hasan dedikleri adam yok mu, uykusunu direksiyon başında alır. Evde hırlaşmaktan göz yumdurmazlar... Geçen gün sen demedin mi lan, bizim Motor Hasan İzmit'ten Bursa'ya kadar rüyasında hep kaynanasını dövmüş diye?..

— Kim, ben mi, ben mi dedim? Vele ki demiş olsam bile, demedim ya, var mı sizin bi Motor Hasanınız?

— Bak şu zibidiye, Yelpek Nuri'nin eline su dökemez lan o... Herif göbeğiyen idare ediyor direksiyonu!

— Hep o göbeği yüzünden değil mi geçen yıl manı devirdi de, onuç kişinin canına kıydı... Haydi

ağbi, sen bu dul karı doğurduğuna uyup da genç yaşında arkandan göz yaşı döktürme. Bak, aslan gibisin maşallah!

Biri sağa asıldı:

— Yürü ağabey, yürü!..

Öbürü sola yüklendi:

— Gel kardeşim, gel!..

Eski saray filimlerinin işkence âletlerindeymişim gibi ek yerlerimden esnemeye başlamıştım.

— Yahu, n'olursunuz yapmayın. Ben...

Denleyen kim?.. İki birden asılıyor:

— Yürüüü!..

Caketimin kolu koptu kopacak...

— İmdaat!.. diye bağırdım.

Sekiz on kişi başımıza birikmiş, beni bu azgın adamların elinden kurtaracaklarına, âdeta bahse tutuşuyorlardı:

— Vallahi benim bildiğim Tekbıyık Hayriye bırakmaz!

— Hadi ulan sen de... Tüyübozuk Rifat Hayriye yedirir mi onu?

Caaaaart!... Caketimin bir kolu koptu ve Tüyübozuk Rifat dediklerinin elinde kaldı. Bundan istifade eden Tekbıyık Hayri, ite kaka sürüklemeye başladı beni:

— Yürü!..

— Nereye kardeşim?

— Yürü, bilet almağa!

— Ama şey...

— Başlarım şeyine haaa!

Öteki arkamızdan bağıyordu:

— Ceketin kolunu verenin tee anasını!..

— Aman kardeşim, etme, eyleme, zaten taksitle yaptırmıştım. Kolumu alalım da öyle gidelim.

— Önce bilet al, ondan sonra ne yaparsan yap. Yürüüü, gişe şu tarafta...

— Kolu yahu, caketin kolu yahu!..

— Yürü lan işte, daha ne istiyorsun? Şükret bavulun benim elimde!

Öteki arkamızdan yetti.

— Arkadaş, iyi düşün taşın, diye bağıyordu. Sayet o gişeden bilet alacak olursan, ceketin kolunu yok bil!

Polislerin karakola sabıkalı götürdükleri gibi, beni tartaklaya tar-

taklaya götüren Tekbıyık Hayri'ye yalvardım:

— Yapma arkadaşım, vallahi daha ilk taksiti ödemedim. Zaten ben...

— Zırladama lan, vardık işte.

Gişede şişman biri oturuyordu. Tekbıyık:

— Ver ağbi şu ördeğe bi bilet, dedi.

— Yahu kardeşim ben...

Sözümü ağzıma tıktı:

— Senin yüzünden az daha cina-yet işleyecektik be!.. Kes ağbi kes... Konya mı, Ankara mı?

— Kooolum, demeğe kalmadı,

«Ko»yu duyan Tekbıyık:

— Tamam, dedi, Konyaymış. Kes bir Konya!.. Ver ulan otuzbeş papel!

— Şey kardeşim, vallahi ben...

Lâfım ağzımda kaldı.

— Sökül ulan işte. Pikabı da var, daha ne istiyorsun? Yolda bol bol Halimeyi dinlersin!..

— Ama kardeşim!..

Tekbıyık Hayri, cüzdanıma el atarak, içinden otuzbeş lirayı gişeye saydı. Elime cüzdanla, bileti tutuşturup, dosdoğru beni yakaladığı yere koştu.

Başımı gişeye uzattım.

— Ben bu bileti ne yapayım?

— Konyaya git, dedi, gişedeki adam.

— Kardeşim, ben Konya'ya falan gitmiyorum ki...

— Ye nereye gidiyorsun?.. Ankara'ya mı?..

— Yoook, evime!

Adam, öfkeyle bağırdı:

— Bu elindeki bavul ne öyleyse?..

— Yeni aldım... Bak, bomboş... Eve götürüyorum!

Yüzüme bile bakmadan homurdandı:

— Çekil gişenin önünden, gismetimize mâni olma... Satılan bilet geri alınmaz, avanak!

Bu olaydan sonra, bir daha elime bavul alıp da garaj yolundan geçmek mi, Allah göstermesin. Hem caket gitti elden, hem de otuzbeş liram...

Muzaffer İZGÜ

Bir turist kıza motorda tecavüz ettiler. — Gazeteler —

— Haydi motor kalkıyor, motor kalkıyooor!..

YEŞİL çölden

Yusuf Ziya Ortaç

Damdaki kemancı

BİR ikindi üstü Bersheva'ya vardık. Gök mavi, yer yeşil. Ma-
vi, süt mavisi. Yeşil, bahar yeşili. Neresidir bu Bersheva
diye sordum. Verdikleri cevap, inanılır şey değildi: Necef
çölünün baş şehri imiş!

Bizim Şişli'de, bizim Harbiye'de, bizim Taksim'de, bizim Aksa-
ray'da, bizim Ortaköy'de böyle ağaç bolluğu, böyle çimen bolluğu,
böyle bahçe bolluğu ve böyle su bolluğu yoktur.

Çöl bu dostlarım, çöl!

Bersheva'da ne aradımsa var: Tiyatro, sinema, okul, çarşı,
pazar, moda evi, güzel kız, şık kadın, taze gül, tatlı portakal, her
şey... Ama bir şey yok: Bu çöl merkezinde çölü bulamadım! Kal-
dığım otelin adı Desertrinn. Daha iki, üç yaşında bir yapı. Mimar,
dekoratör, her çizgiye gönüllerini koymuşlar. Kapı, pencere, ta-
van, koltuk, sakı... Her şey güzel sanatların birer başarısı.

Nerde bir tutam ışık bulmuşlarsa almışlar: Büyük salon, ge-
ce bile nerdeyse yıldızlarla aydınlanacak. Yatak odaları, bir pen-
ceresi ile güneşin doğuşunu selâmlıyor, bir penceresi ile batı-
şını... Ama, elindeki kitaba dalmış bir sakallı genç, dudak dudağa
konuşan bir sevdalı çift, sığınacak gizli köşeler, gölge köşeler
bulmuşlar...

Belki ikiyüz metre karelik cam duvarından bahçeye baktım:
Havuzda, akşamın penbe sularına gömülmüş bir erkek kulaç
atıyor.

Otelde, talihim bana pek tatlı güldü: Seksenbeş kişilik bir
artist topluluğu ile karşılaştım. Bersheva'da bir piyes oynuyor-
larmış, dünyada ün yapmış bir piyes, bilmem kaç yıldır hâlâ
Amerika'da oynanan bir piyes: Damdaki Kemancı...

Aradılar, çırpındılar, bana bir yer buldular gece için.

Tiyatro bin kişi alıyormuş. Piyes, ondört gecedir oynuyor.
Demek ondört bin kişi seyretmiş ve hâlâ tek yer yok.

Haaa, şehrin nüfusu mu ne kadar?.. Yetmişbin!

Asıl şaşacağınız şeyi şimdi söyleyim: Bir koltuk otuzaltı
lira... Ve Bersheva'lılar, yarışarcasına cüzdanlarını açıyorlar gişe
önünde!

Son derece güzel, orijinal, insanı alıp götürün bir piyestir bu.
Olay, eski Rusya'da geçiyor: Yahudinin acı kader hikâyesi...

Müzik, şarkı, dans ve sinema sanatı bu sahne eserinde bir-
leştirilmiş.

Gece otele dönünce, beni bara davet ettiler: Birbirinden gü-
zel, birbirinden tatlı, birbirinden sıcak insanlar arasına...

Sahnede üç saat yorulduktan sonra genç artistler eğleniyor-
lardı: İçerek ve durmadan dans ederek...

Genç dedim. Yaşları yirmi ile yetmiş arasında idi bu genç-
lerin!

Dans, artık nüfus kâğıtları otuz yılı bulmamışların hakkı ol-
muş: Rüzgâr bile değil, fırtına!.. Galiba ayaklar yere değmeden
uçuyorlar.

İnsan, kadını ile, erkeği ile ne kadar güzelleşmiş Allahım!
Bakıyorum, kılıç olmuş, bakıyorum ok olmuş, bakıyorum rüzgâr-
da dal, rüzgârda alev olmuş!

Alman yahudisi ile Yemen yahudisi evlenmişler. Bir çocuk
çıkması sarışınla esmerden, Allah Allah... Yılan, manda kalır ya-
nında... Öyle kıvrak, öyle.. Öyle kelimesi yok!

Birden, mikrofondan bir ses geldi, İstanbul'un sesi:

Üsküdüardan gelir iken aldı da bir yağmur,
Kâtibimin setresi uzun, eteği çamur.
Kâtip uykudan uyanmış gözleri mahmur...

Kâtip benim, ben kâtibin, el ne karışır?

Kâtibime kolalı da gömlek ne güzel yaraşır!

Türkçe bilmeyen bir esmer güzelli, yüzünde en dost, en inco
gülüş, aralarındaki misafir Ortaç için söylüyordu benim türkümül...

Yolculuğumun en tatlı iki gecesinden biri budur.

Yusuf Ziya ORTAÇ

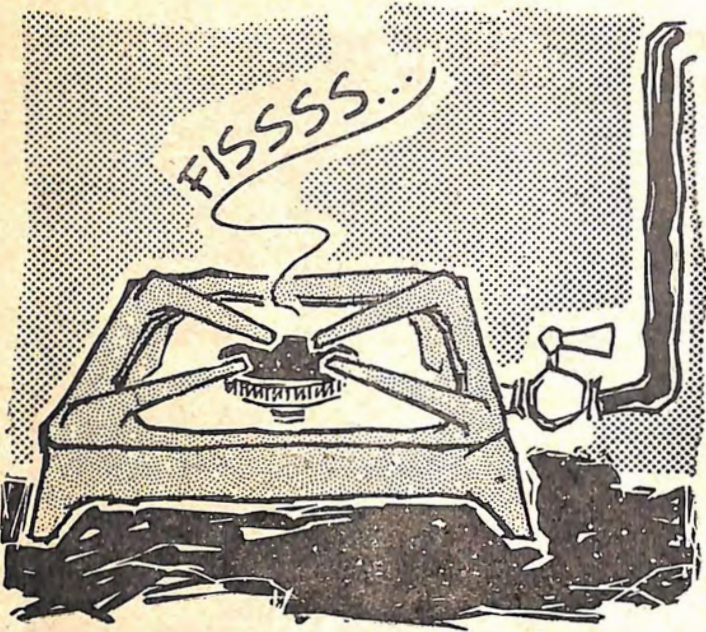
Aya Amerika erkek, Rusya kadın gönderecek. — Gazeteler —

Sarmusağın kilosu 400 kuruş.. — Gazeteler —

— Otuz bin lira mı?.. Çok...

— Şu saçağa bak beybaba, en az bir kilo sarmusak var!

Belediyenin iki devamsızı!

Üçüncü şahıs..

Adam eve gelince karısı boynuna atılır:

— Şekerim, büyük müjdem var, sıkı dur, sevincinden deli olabilirsin..

— Neymiş o?

— Yakında bu evde üç kişi oluyoruz.

— Yaaa, kaç aylık?

— Kaç aylığı var mı canımın içi, hemen yarın: Yarın annem geliyor..

Zarfcı..

— Hayır, bin dereden su getirsen, yüz lira için bütün gece ni Semra hamfendi ile geçirdiğine inandıramazsın beni nonoşum.

— Ne yapayım, çantasında yüz liradan başka parası yoktu ki...

Bebek

Kadın arkadaşına dert yandı:

— Kocama güzel ve sevimli bir bebeğe baba olduğunu nasıl haber vereyim, iki yıldır Fransada yaşıyor..

— Kocamın bu mayoyu beğenmemek

Hizmetçi kız

Hizmetçi kız öfkeyle önlüğünü çıkarır, hanımının suratına fırlatır:

— Gidiyorum hamfendi.

Kadın, asabî, kırgın:

— Nankör, diye mırıldanır, bense seni aile efradından ayırt etmiyordum.

Kız istihfala omuz silker:

— Aile efradından ayırt etmiyormuş, aile efradınızı da benimle beraber kovsanıza..

— Ayol otluyor musun? Sen pek kuzusun galiba!

Marifetli köpek

Adam ormanda gezerken, gölün üstünde koşan, sıçrayan bir köpek görür, şaşırır, köpeğin sahibini arayıp bulur:

— Hiç böylesini görmemiştim, der, köpeğiniz su üstünde yürüyor. Nasıl öğrettiniz bu marifeti ona kuzum?

— Ben bir şey öğretmiş değilim, kendisi yüzmek bilmiyor, yürüyecek tabii..

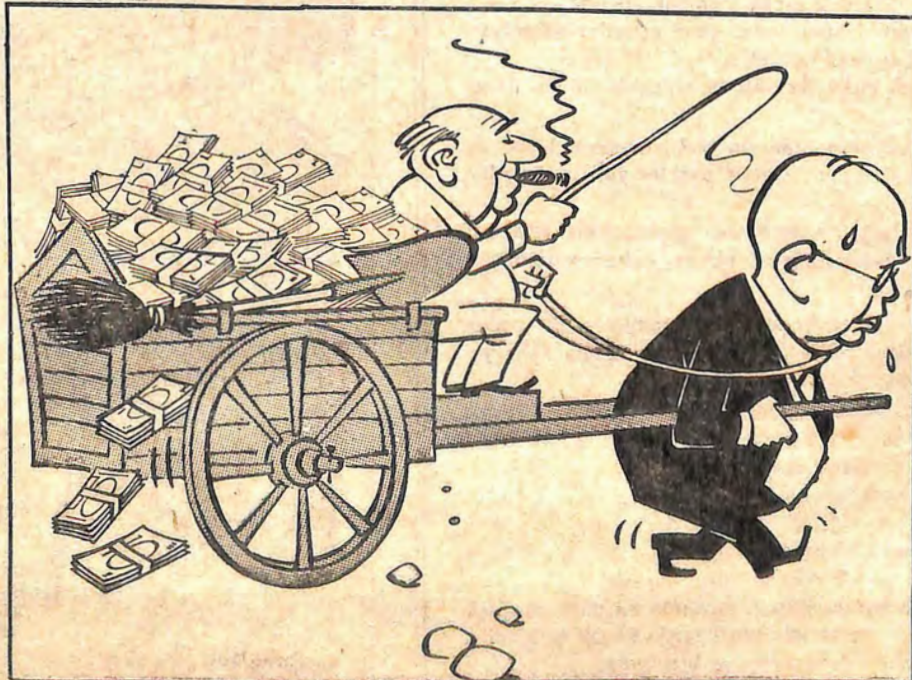
Zengin evlâdı

Muhteşem Kadillak arabası kaldırımın kenarında durur, bir kadın yaklaşır, arabanın içine bakar, kürkler içinde güzel bir bebek ve.. küçük dağları ben yarattım demek isteyen dadısını görür, bebeğe gülümser, kadına sorar:

— Pek te sevimli maşallah, yürüyor mu?

Dadı, mağrur bir edâ ile cevap verir:

— Allaha şükür, hiç yürümeye ihtiyacı olmayacak, hep atlarda, arabalarda gezecek benim yavrum..

«Şehir Meclisi üyeleri ikiyüzbin lira ödenek alıp Avrupaya çöp incelemesine gittiler.»

Çöpllenme yolunda!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

«Yeşil sahaya Belediye'ye yarın

Soygu

akki varmış, sahiden çok yakıştı!

Kıskançlık

Karısından şikâyet eden adam:
— Sorma dostum, der, öyle üzgünüm, öyle üzgünüm ki bilemezsin: Karımın kıskançlığı malûm, son günlerde büsbütün mi aızıya aldı, vahşi bir dişi kaplan keledi âdeta: En küçük yavrumuza yapmadığını bırakmıyor.
— ?..
— Küçüğün benden olmadığını sanır aklıncı..

Yerli malı...

Yanlış numara!

Genç kadın arkadaşına telefon ederek hal hatır sormak ister.

Telefondaki ses:

— Aman kardeşim sorma halimi, diye sızlanır, başım çatlıyor, her tarafım kırık, ev altüst, çocuklara meram anlatamıyorum, deli olacağım.

— Boş ver, ben şimdi gelir, her şeyi düzenine koyarım, sen de yatar, dinlenirsin.. Şeyyy, Ahmet nasıl?

— Hangi Ahmet?

— Kocan Ahmet canım.

— Benim kocamın adı Ahmet değil ki, Mehmet..

— Aaaa, affedersin, çok mahcup oldum güzelim, yanlış numara çevirmişim herhalde..

Küçük bir sessizlik.

Telefonda yalvaran ses:

— O halde gelmiyorsun öyle mi?..

Resitâl..

Genç müzisyen, elini sevgilisinin boynuna dolar:

— Sevgilim, bir tanem, bu akşamki resitalimde yalnız senin için çalacağım.

— Teşekkür ederim, ama ötekiler ne olacak?..

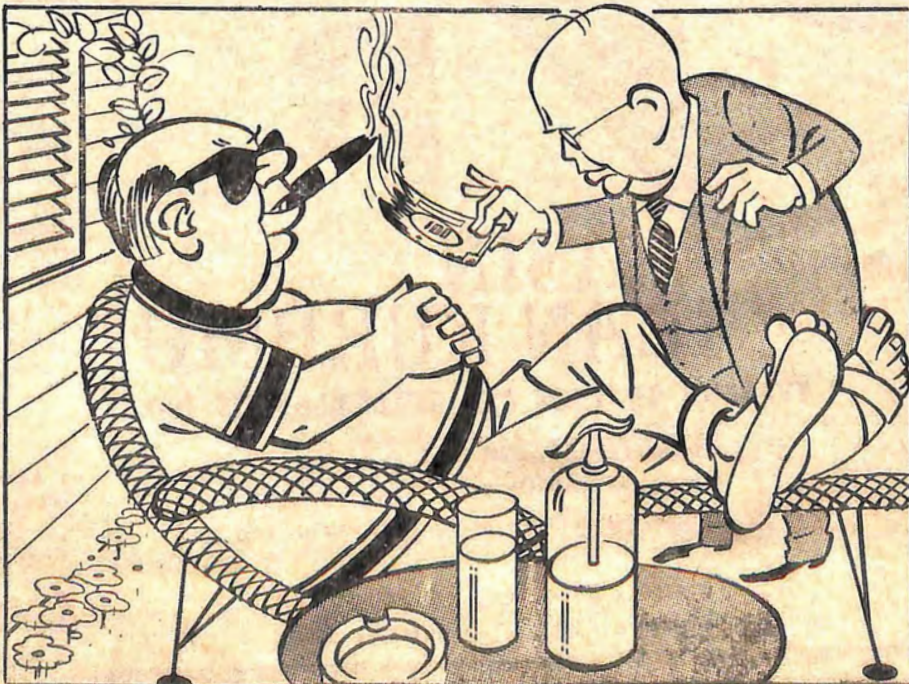
İthal malı!

— Aç şu radyoyu biraz.. Belki müzik sesini duyup gelen olur!..

yapılmasına izin verdirterek
yon lira tazminat ödettiler..»

«Florya evlerini kendi aralarında paylaşıp
Belediye'yi 125 bin lira zarara soktular.»

Gel keyfini gel!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İki parça şeker

Yaşlı karı koca dostlarını ziyarete giderler. Kendilerine çay ikram edilir. Ev sahibesi sorar:

— Şeker bir parça mı, iki parça mı beyefendi?

— Şekersiz içerim hamfendi.

Karısı hayret eder:

— Nasıl olur dostum? Evde daima iki parça şeker koydurursun çayına..

Adam ince bir gülümsemeyle cevap verir:

— Onu ben koydurmuyordum, sen kendin koyuyordun: Tam otuz sene, çayına şeker koyma, dedim sana, dinletemedim, tam otuz sene çayımı karıştırmadan içtim.

Gölge etme

Kadın, parkta oynayan küçük kıza yaklaşıp:

— Günaydın yavrum.

— Günaydın.

— Uslu uslu oynuyorsun öyle mi?

— Evet, öyle yapıyorum.

— Başka ne yaparsın?

— Parkta uslu uslu oynayan çocukların yanına gidip rahatsız etmem.

— 1 —

Hürriyet mahallesinin üzeri yoğun yoğun bulutlarla kaplıydı. Haftanın başlayan yağmur, biraz sonra şiddetini artırarak gecekonduların çinko damlarını deli deli döğmeğe başladı. Damların kirli sularını akıtan oluklar, bunlara, paslarını da karıştırınca kara koyu oluyordu suların rengi... Bir müddet, böyle aktı sular. Ancak bir zaman sonra hakiki su rengini aldılar. Önlerine katkılar kâğıt ve çöp parçalarıyla bir anda sokağı moloz yığını haline getirdiler. Uçuşan tozlar, kararan toprağa zambak gibi yapışınca, vıcık vıcık oldu her taraf. Çamurla sıvanmış duvarlardan dökülen küçük taş parçaları, arsız arsız molozların önüne gerilmeğe çalışıyorlardı...

Bakkal Gâni'nin dükkânının saçığının önündeki donu yırtık çocuklar, kirli bacaklarını daha çok kirletmek için yağmur diner dinmez çamurların içine daldılar. Parmaklarının arasından fıskıran çamurların verdiği zevkle, daireler çizerek şakalaşıyorlardı...

Yıkılmak üzere olan gecekondu nun camsız penceresinden ak saçlı bir kadın başı uzandı...

— Asaf!.. Asaf!.. diye bağırdı iki kere.

Çocuklar donlarını çektiler; sümüklerini kollarına sildiler; ayaklarının arasından fıskıran sonbahar yağmurunun kokusunu iyice duyabilmek için avuç avuç birbirlerinin suratına fırlattılar... Ak saçlı, kırklık kadın:

— Körolası Asaf, itin eniği!.. diye bağırdı yine...

Sonra kapıya çıkarak bağırması na devam etti:

— Gelsene ulan, suyun kızdı, başını yıkayacam!..

Gömlek yerine, eski bir pijama üstü giymiş çocuk, renk renk düğmeleriyle oynayarak:

— Duymuyor musun lan Asaf, anan çağırıyor, dedi.

Asaf, ellerinin çamurunu koynuna sildi. Ağzına girmekte olan sümüğünü kuvvetli bir nefesle içine çektiikten sonra:

— Geliyorum ana, diye bağırdı.

— Hay gelmez olası da, kara ye-gelesin!..

Kadın, kapıda Asaf'ın kolundan yakaladı.

— Ayakların kırılсын e mi, dedi.

Asaf, annesinin elinden kurtularak kaçtı.

— Ulan gel çabuk!..

— Çemberimi alıp geleceğim...

— Boynuna ip olsun inşallah!..

Asaf, kara bir ekmek parçasını dişlerinin ucuyla sıçan gibi kemiren çocuğun elindeki çemberini aldı. Nasıl olsa yıkanacağını da hesaba katarak, dizlerine kadar gömülen çamura aldırmaksızın gecekondu yolunu tuttu...

— Geldim ana.

— Deminden beri Asaf Asaf diye bağırırsen beni tellah Mahmuda döndürdün. Duymadın sesimi?

— Duydum...

— Niye gelmedin?

— Soğukta yıkanmak istemiyordum da ondan.

— Bak sen boka! Yıkanmak istemiyordum.

— İstemiyorum ya, bu soğukta legende yıkanılır mı?

— Cehennem dibinde yıkan. Mebus çocuğu musun sen?.. Haydi zırladama da, soyun.

Asaf, dimiden yapılmış arası yırtık kısa pantolonunu çıkardı. Altından donu olmadığı için, anasına:

— Kapıyı ört, dedi.

— Senin pis kara kıcına kim bakacak ulan? Çıkar o üzerindeki mintanı da.

Asaf, mintanını da çıkardıktan sonra, ortaya bir verem namzedi çıkmıştı. Kaburga kemikleri elle tutulacak kadar belirgindiler. Her nefes alışında, üstleri kara koyu oluyordu. Kemikler sanki üstüste dizilmiş birer siyah şerit gibiydiler.

Ana, tulum baya dayalı leğeni saçak altına getirdi. Kovaya doldurduğu suyu, beş parmağını içine daldırıp ılıştırdıktan sonra, oğluna:

— Gir leğenin içine, dedi.

Asaf, ayaklarını karnına çekerek leğenin içine bağdaş kurdu. Elleriy-le leğenin yanlarından tutuktan sonra karnını şişirerek oyalanmağa başladı. Göbeğini, karnını kaşdı. Biraz sonra, vücudunda beyaz beyaz çizgiler olmuştu. Tırnağını deği-dirdiği yerde, beyaz bir çizgi olu-

yordu. Bu çizgilerin çoğunluğu da çarpı ve artı işaretleriydi. Titredi bir ara.

— Üşüyom ana, dedi.

Ana, sabunlu bezi hazırlıyordu.

Kayıtsızca konuştu:

— Güneş çıkar şimdi.

— Çıkıyor ya?

— Çıkar dedim.

— Ne zaman?

— Ulan kes sesini, şimdi kaynar suyu başından indiririm ha!..

— Çabuk dök!..

Bir tas su indi Asaf'ın başından.

İnmesiyle beraber havaya zıplaması bir oldu.

— Çok sıcak ana!

Ana kızgın:

— Kirin nasıl çıkacak, önce bir ıslansın bakalım.

— Vallaha kaçırım dışarı.

— Böyle çırlıçıplak mı?

— Nolurmuş kaçarsam?

— Hiç, hiçbir şey olmaz; dışardakiler senden farklı değiller ama, yıkan da öyle kaç.

— Kurban ana, nolursun ılık dök. Bir tas daha soğuk su koy helkeye... (1)

Asaf, hoplaya zıplaya yıkanması bittikten sonra tir tir titremeğe başladı. Kurulanmak için Mediha'nın örttüğü yırtık çarşaf parçası da

ısıtmamıştı onu. Dişleri takırdı-yordu.

— Uuuu, dondum ana, dondum!..

— Dondun ama, arındın da. Bak-sana şu derinin rengine. Fellah, be-z oldu.

Asaf karnına baktı. Hakikaten o çizdiği işaretler kaybolmuşlardı.

— Çok üşüyorsan gir yatağa, dedi anası.

Ve arkasından Sevim'e bağırdı:

— Kız Sevim, yatağı indir de yük-lükten, şu oğlan ısınсын biraz...

Asaf içeri koştu. Abilasının indir-diği yatağın içine yüzükoyun yattı. Islak saçlarını yastığa tos vurarak sildikten sonra ablasının üzerine örttüğü yorganı tepesinden aşırı.

Yağmur yine başlamıştı. Ama bu defaki, hayli iri damlalı, takır takır vuruyordu çinkoya. Ana, ko-casının kirli pantolonunu almak için odaya girdiğinde, diğer iki oğlu Osman'la Ayhan'a:

— Siz de yıkandınız, isterseniz siz de girin yatağa, dedi.

Ayhan evin en küçüğü olduğu için elindeki kütüğe hiç kimse dokunamıyordu. Elindeki kütükle girdi yatağın içine. Oradan bir takım otomobil sesleri çıkarıyordu. Osman da onun yanına girince, Ayhan mız-mızlandı.

— Ana, baksana Osman'a, kamyo-numu alacak, dedi.

Ana başını çinkolara çevirdi:

— Tuu Allah kahretsin sizi, diye bağırdı. Görmediniz mi ulan buranın aktığını? Kalkın ulan, durmayın kalkın!.. Yatağı biraz öte tarafa çekin. Ah, ah avrat sözü dinlemezler ki. Kırk kere söyledim, herif dedim, kış geliyor dedim, çık da şu çinkonun deliklerini balmumuyla sıva dedim. Her seferinde de, havalar sıcak, mumlar erir, gider, dedi. Ah, ah, bak şimdi rezilliliğimize!.. Ulan Asaf!.. Körolası, kalksana lan, ablanla çekin yatağı şu uca. Vay kaderim, vay kara çilem vay. Ah Allahım ah, biz de senin kulun değil miyiz?

— Anne burası da akıyor...

Mediha, hışımla geri döndü. Osman'ın gösterdiği yere baktı. Sevim'e:

— Öyle avanak avanak bakınma kız, bir tas koy oraya, dedi. Delindi sanki hepten çinkolar, delindi. Ah herif ah, ne demeli sana. Bir liraymış tanesi portakal sandıklarının dedim, al da şuraya bir tavan yap, dedim. Dinletemedik ki... On lira ha, on sandık on lira ha, dedi durdu. Görsün işte şimdi gününü. On lira mı, yoksa rezilliğin daniskası mı?.. Kız deli deli dolaşma!.. Şuraya da bir tas koy!..

Ana, yorganı çekti Asaf'ın üzerinden.

— Ulan kalk, zıbardın mı?

— Dondum ana.

— Tut kız şu yatağın ucundan.

Asaf, titriyerek olduğu yere çöktü.

— Şu tarafa çek kız.

— Orası da akıyor anne.

— Tuh Allah belâsını versin.

Elek oldu dam, elek... Çileli baş bu,

çileli baş. Dışardaki su da soğudu...

Dövünüyordu Mediha. Ana kız,

**BASIN
ILAN KURUMU**
YURT İÇİ VE YURT DIŞI REKLAMLARINIZ İÇİN

İZMİT YOLUNDUR

Genel Müdür :

Çağaloğlu, Türkocağı Caddesi No, 6
İstanbul

Telefon : 27 66 00 - 27 66 01

Telegraf adresi : BASINKURUMU

(Basın: 13760—133)

(1) Helke: Kova

yatağın ucundan tutmuşlar, şaşkın şaşkın bakıyorlardı. Bir ara Asaf, yerdeki taslardan birinin üzerine basıp devirince, Mediha öfkesini ondan aldı. Kaldırdığı gibi elindeki yatağı çocuğun üzerine attı. Ayhan'ın kütükten kamyonu da, yatağın altında kalmıştı. Elini uzatıp almak isteyince, Asaf:

— Gıdıklama lan, diye bağırdı.

Ana hırsla:

— Bakma Sevim öyle bön bön, sinirim beynime çıktı. Kaldır yatağı geri yüklüğe, dedi.

Sevim yatağı yerde ikiye katladıktan sonra çevik bir hareketle yüklüğe bıraktı. Asaf:

— Donuyorum ana, dedi yine.

— Yorgana sarın.

Ayhan:

— Ben de sarmacam, dedi.

İki kardeş, yorgana bellerinden aşırarak başlarını dışarıda bırakıp sarındılar. Yüklüğün yanında diz dize oturuyorlardı.

— Abla su, dedi Ayhan.

Ana kızdı:

— Şimdi yıkandı geberesi. Hava buz gibi, su mu içilirmiş. Arabistan'dan mı geldin, nerden geldin?

Ayhan başını pencereye çevirdi. Yağmura bakarak susuzluğunu göstermeğe çalıştı.

— Haydi kız, Sevim, ben kirlileri delik leğende yıkarım. Sen al da dışardan öteki leğeni, yıkan. Nerdeyse baban gelir.

— Saçlarımı sarmıştım ya...

— Sıçarım şimdi saçlarına ha. Saçını sarmış... O pis tellerle mi yine?

— Bobin almadınız ki.

— Aman sevsinler, bir tek bobinin kaldı senin. Boğaza yetiştire de bobini kaldı hanımın. Vah vah vah!.. Hadi öyle dikeli duracağına, git de leğeni al, gel.

Sevim'in arkasından bağırdı Mediha:

— Ocağın altına da biraz çalı at!..

— Az at abla, diye bu kez Asaf bağırdı anasının arkasından.

— Bitlerin ısındı galiba, diye Mediha alay etti Asaf'la.

— Ne bitim ısınması? Siz mi topluyorsunuz bahçelerden çalıyı?

Osman bir şeyler aranıyordu demindenberi. Bulamayınca sordu:

— Kalem var mı Asaf âbi sende?

— Ne yapacaksın?

— Ayhan'ın kamyonuna silecek yapacam.

— Ne sileceği?

— Baksana ıslandı ya.

— Yok...

— Abi?

— Ne var?

— Bir de şu merdivene çıkarsanız denizi tabak gibi görürsünüz!

— O büyük evler de bizimki gibi akar mı?

— Akmaz.

— Bizimki niye akıyor?

— Delik de ondan.

— Dam mı?

— Yoo, babamın para kesesi.

— Dikse ya anam keseyi?

— Anana söyle!..

— Zengin çocukları da yorganla mı ısınır âbi?

— Sobayla.

— Çok mu ısıtır soba?

— Cehennem gibi.

— Yüzleri de kızarır mı insanın?

— Dalga geçme lan, okulda görmedin mi?

— Bu defa Ayhan lâfa karıştı:

— Babam da bize soba alacak, dedi.

— Alamaz, diye yanıtladı Asaf.

— Neden alamazmış?

— Parası yok da ondan.

— Ne zaman olacak?

— Hiçbir zaman.

Osman, Ayhan yeni bir soru soracakken, onun sözünü kesti:

— Tavuk olsa yer miydin Asaf âbi? dedi.

— Yemem...

— Ben yedim.

Kapının mandalı şıkırdadı. Sevim, bir elinde kova, bir elinde leğen içeriye girdi. Ayhan bu defa ona sordu:

— Tavuk yer miydin abla? dedi.

— Karnın acıktı galiba, diye güldü Sevim.

Leğeni, bir müddet kafasını havada gezdirip, evin akmayan yerini bulunca, oraya bıraktı. Kovayı leğenin yanına çekti.

— Ben taşı getirecem, kimse elini suya sokmasın ha, diye çocuklara tembih ettikten sonra, dışarı çıktı. Mediha, örtmenin altında çocukların çıkardıkları kirlileri yıkıyordu. Sevim, tulumunun yanından taşı aldıktan sonra, anasına:

— Sabun, dedi.

— Bıçağı getir.

Sevim, çamurlara batmamak için seke seke içerden sapı kopuk bıçağı aldı, geldi. Anasına uzattı.

Ana, sabunu ortadan ikiye böldükten sonra:

— İdareli kullan kızım, daha baban da yıkanacak, dedi.

Kız cevap vermedi. Kaypak sabunun ellerinin arasından kayarak çamurlara fırladı. Ana:

— Beceriksiz, bir sabunu tutamadın, şimdi yıkayım derken yarısını eritirsin, diye kızdı.

Sevim, çamurlu sabunu tulumunun altına tuttu.

— Hadi kız, dedi... Sallanma, şimdi neredeyse baban gelir.

Sevim, yine seke seke odaya girdi. Nalınlarının altını kapının önündeki taşa iyice sürttü, içeriye aldı. Kapıyı kapadı ve üzerindeki çiçekli basmasını çıkardıktan sonra Asaf'a:

— Dön arkana, dedi.

Asaf isteksizce başını öbür yana çevirdi.

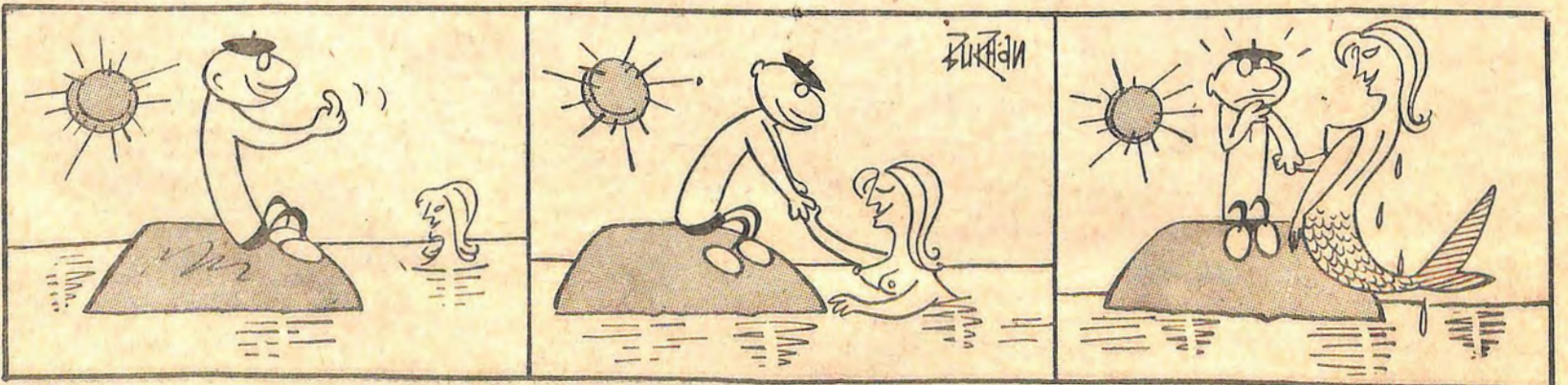
— Bana bak Asaf, ben yıkanıp kurulanıncaya kadar başını bu yana çevirmeyeceksin, anladın mı?

— Anladım.

(Devamı var)

KALENDER NİYAZI

Çizen: BURHAN

Her genç
kadının
ayrılmaz
dostu

**TURİSTİK
PE-RE-JA**
LİMON ÇİÇEĞİ
Kolonyaları

İLERİ KİMYA SANAYİ A.Ş.

(İlanlık: 3462—135)

Rolan, Sandrin'e:
— Bu akşam sinemaya gidelim mi güzelim? Ne diyorsun?
Genç kız, somurtkan:
— Gidemem,
Diye kestirip attı.
Oğlan da somurttu:

— Dikkat et Sandrin, bir haftadır bu üçüncü Benimle dışarı çıkmayı reddediyorsun.

Sandrin cevap vermedi, omuzlarını kırmakla yetindi, iki sevgili gencik ayrıldılar.

Rolan düşünüyor:

— Bu işte bir bit yeniği var, mutlak var, kızın bana karşı tutumu değişti, ama öğreneceğim bunu, hem bu akşam öğreneceğim: Benimle çıkmadığına göre, şayet bir başkasiyle de çıkmazsa, kuzu kuzu odasında yatıyor demektir, gidip kendi gözlerimle göreceğim.

Şüphesiz, Breto'ların kapısını çalıp:

— Ben geldim, kızınız evde mi, diye soramazdı. Densizlik ve aptallık olurdu. Evet aptalca bir densizlik. Aslında onları hemen hiç tanımıyordu. En iyisi kurnazca bir çare bulmalıydı. Ceymis Bond'u ısrarla okumanın böyle zamanlarda faydası olur: Breto'lar Monmartr'da bir evin asma katında oturuyorlardı, pencereden pekâlâ içeri girilebilirdi, ama pencere biraz yüksekti: — Adam sen de, su borusuna tırmanır, rahatça girerim pencereden. diye mırıldandı..

Gece, elayak çekilince plânını harfi harfine tatbik etti, ama maalesef sonunu getiremedi, yakayı ele verdi ve.. sabahın erken saatlerinde baba Breto ile sulh hâkimliğini boyladı.

Baba Breto:

— Evime gece yarısı tecavüz eden bu herif, diye öfkeyle konuşmağa başlayınca yargıç:

— Durun bakalım, meseleyi anlayalım, diye adamın sözünü kesti, siz söyleyin delikanlı.

Rolan alaylı bakışlarla Breto'yu süzerek:

— Beyefendi mübalâğa ediyor, dedi, ben beyefendinin evine tecavüz etmedim.

— Pekiy, gece yarısı Breto'ların evinde ne işiniz vardı?

— Hiliç, sadece Matmazel Sandrin'i görmeğe gitmiştim.

— Su oluşuna tırmanıp, hırsız gibi pencereden girmekle mi?

Rolan boynunu büktü:

— Başka çare yoktu, o saatte kapılarını çalsaydım Breto'lar tabii beni içeri sokmazlardı.

Breto atıldı:

— Görüyorsunuz ya bay yargıç, itiraf ediyor suçunu. Ben bu adamı hiç görmedim, tanımıyorum. Öyleyken hırsızlama evime giriyor, kızımın odasına giriyor. Ne maksatla? Maksadı açık: Kızımın namusuna tecavüz..

Rolan protesto etti:

— Buna hiç ihtiyacım yok, lüzum da yok zaten: Kerimeniz hamfendi uzun zamandan beri benim metresimdir..

Breto baba köpürdü:

— Yalan söylüyor bay yargıç, iftira ediyor, zabıt tutun lütfen.. Benim kızım asla böyle kötü bir harekette bulunamaz. İffetini, şeref-

ni varacağı adama saklamasını bilir o.. Sandrin prensip sahibi bir kızdır.

Ve dudakları titreyerek ilâve etti:
— Benim Sandrin'im tertemizdir..

Yargıç Rolan'a:

— Ne diyorsunuz?

Genç adam omuzlarını silktili:

— Ben gerçeği söyledim, beyefendi anlamak istemiyor. Kızını çağırıp sorun. Şayet inkâr ederse her türlü cezaya razıyım. Sandrin uzun zamandır metresimdi, ama son günlerde, her nedense evime gelmek istemiyordu, o gelmeyince ben onun odasına..

Yargıç:

— Yeter, diye bağırdı, sonra mübaşire emretti:

— Matmazel Sandrin'i içeri alınız.

Sandrin geldi, kollarını alabildiğine yukarı kaldırmış, ellerini şişman göbeği üstüne bağlamış annesi de beraber..

Yargıç:

— Yaklaşın kızım, diye nezaketle işaret etti, bu delikanlıyı tanıyor musunuz?

— Tanıyorum efendim.

— Kimdir?

Kız başını önüne eğdi.

— Aramızdaki ilişki, dostluk sınırlarını aşmış, metresi olduğunuzu iddia ediyor. Doğru mudur bu?

Kız, lâcivert gözlerini açtı, omuzlarına dökülen salkım söğüt saçlarını öfkeyle geriye attı ve serbestçe:

— Doğrudur, dedi.

Sonra anlattı: Rolan'ı sevmişti, ona teslim olmuştu, aşkı uğruna yapmıştı bu fedakarlığı (her genç kızın bunu yapması normaldir, diye katıyordu), ateşli ve mutlu günler geçirmişlerdi baş başa, ama işte bu ateşli devir yavaş yavaş hızını kaybetmişti, yerini buzlu bir devire terketmişti. Artık onun bekâr odasına gitmek istemiyordu, onunla beraber sokağa çıkmak istemiyordu (aşkıdan soğuyan her genç kız aynı şeyi yapmaz mı, diye katıyordu) anası babası evde yokken Rolan'ı eve de almıyordu, bu davranışları Rolan'ın kafasına dank etmeli değil miydi, aralarında her şeyin bittiğini anlaması gerekmez miydi?..

— Oysa o, kapıdan, bacadan odama girip, hâlâ bana sahip olmağa çalışıyor, diye bağladı.

Doğru da söylüyordu kız hani: Oğlan bir türlü gerçeği kavramak istememiş, kızın bir başkasiyle evden çıktığından şüphelenmiş, su oluşuna tırmanıp pencereden odasına atlamıştı.

Buraya kadar durum başarılı, ama odaya atlar atlamaz korkunç bir feryatla karşılaşmıştı:

— İmdaaat, imdaaat, kaatil var..

— Sus Sandrin'ciğim, diye mırıldanarak yalvarmıştı, benim: Rolan, yabancı değil..

Ama kadın bağırmağa devam ediyordu:

— İmdaaat, imdaaat..

Burada Rolan:

— İşte o anda ayaklarım suya erdi sayın yargıç, dedi, bağırın Sandrin değildi, bir başkasiydi, Sandrin odasında yoktu.

Sandrin söze karıştı:

— Bağırın annemdi, babam dün gece rahatsızdı, annem onu yal-

SAÇLARINIZ DÖKÜLÜYOR MU?

AK-YOK
saç friksiyonu

HER SAÇA HER YAŞA

BİR TECRÜBE KAPIDIR

ŞATIROĞLU.....
KOZMETİK SANAYİ.....
TEL: 27 14 54 İSTANBUL

İSTANBUL ve havalisi SATIŞ DEPOSU MÜMESSİLİ Teziş üriyat ve ecza levazımatı depu koll. şti.
Çiçek pazarı Vakıfhan cad. No. 16 Tel: 22 11 92

ANADOLU SATIŞ DEPOSU MÜMESSİLİLERİ

ANKARA ve Havalisi
AYM İNCEKARA ve MEHMET GEMEL
Posta Cadd. Modern Çarşı No. 311 Tel: 1175 13

TRABZON, ERZURUM, KARS, GİRESUN, SİĞİRA ve Havalisi
Doğu Ecza Deposu Limited Şirketi
Gazi Pazarı Cadd. Tel: 1010

KONYA, KAYSERİ, ve Havalisi
Sultanlar Ecza Levazımatı Deposu
KASIM GÖRÇİNAR
Tersaioğlu Pasajı Kat 1 Tel: 1855

ADANA, İZEL, İZATAY, ve Havalisi
Emel İtiyat Deposu ZAKIR KAPUSU
Kızılay Cadd. 99 Sok. 10/11 Tel: 6173

● SAÇLARIN DÖKÜLMESİNİ ÖNLER
● SAÇ KEPEKLERİNİ ve KAŞINTIYI TAMAMEN YOK EDER.
● AKLAŞMIŞ SAÇLARI ESKİ (TABİLİ) RENGİNE ÇEVİRİR.

(İstanbul Reklâm: 546—134)

nız bırakarak benim odamda yat-
mağa gelmişti, ben de salondaki
şezlongta yattım.

Madam Breto:

— Hayatımda hiç bu kadar kork-
mamıştım hâkim beyciğim, diye
konuştu, bu gangster odaya atladığı
zaman mışıl mışıl uyuyordum, ne
de tatlı rüyalar görüyordum. Bir-
denbire uyandım, bağırđım, zavallı
kocam romantizma ağrıların unuta-
rak imdadına yetişti.

Yargıç kadını susturduktan sonra:

— Sadede gelelim, dedi. Siz mat-
mazel Sandrin, bu delikanlının dün
akşamki tutumundan şikâyetçi mi-
siniz?

Kız, gözlerini Rolan'ın yalvaran
gözlerine diktikten sonra yavaşça:

— Hayır, dedi.

— Ama ben.. Ben ve karım şikâ-
yetçiyiz sayın yargıç, lütfen bu
adam hakkında kovuşturma açınız,
kendisini cezalandırınız..

Yargıç bir işaretle onu da sus-
turdy:

— Gereği düşünüldü: Evcu tecavüz
iddiası, mütecavizle matmazel San-
drin arasındaki duygusal ilişkiye ve
kendisinin şikâyetten vazgeçmesi
üzerine (gayri vârit) görülmüştür.
Taraflar serbesttir.

Breto'lar süklüm büküm mahke-
meden çıkarken biraz geri kalan
Sandrin, peşi sıra bir bölge gibi yü-
rüyen Rolan'a çıkıştı:

— Aptal, dedi, sanki sokak kapı-
sının anahtarını istesen vermeye-
cek miydim?..

Ceviren:
Mazhar Önad

✱

Hanım — Hizmetçi

— Kızım, neye çıktın son çalış-
tığın yerden?

— Ben çıkmadım efendim, çı-
kardılar.

— Bir densizlik falan mı?

— Evet.. Hayır..

— Ne demek o?

— O densizliği evin beyi be-
nimle yapmak istiyordu da..

Kemikler

Tıp talebesi imtihana girmiş-
ti. Profesör sordu:

— Kafatası kemiklerini say!

— Şakak, alın kemikleri..

Şey..

Talebe durdu, düşündü:

— Bilmiyor musunuz? diye

sordu Profesör?

— Biliyorum efendim, hepsi
kafamda ama..

Müzikle doğum yapıldı.. — Gazeteler —

Yazısız

Hayat pahalılığı!

Champs-Elysées'de dolaşan garip kılıklı adama her geçen
dikkatle bakıyor, sonra da kıs kıs güliyordu... O ise sanki aya-
ğında biri siyah biri sarı ayakkabı yokmuş gibi elini kolunu sal-
lıya sallıya rahatça yürüyordu..

O'nun bu halini bir yakın arkadaşı da görünce acıdı, ikaz
edeyim diye yanına yaklaşıncı:

— Ne yapayım dostum! dedi sarı ayakkabılı adam hayat
çok pahalılandı. Benim gibi bir sürü derdin de olursa... Ne ka-
dar eski elbise, ayakkabı, çamaşır varsa giyip eskitmeğe karar
verdim. Yeni hiçbir şey almayıcağım hepsi bitene kadar! Ayak-
kabılarımın çok komik olduğunu da biliyorum!..

— Ya öyle! dedi öteki, çok komik hakikaten!

— Hayat bu dostum! Bunları eskittikten sonra tıpa tıp aynı
bir çift daha var evde..

Af

Afrika'da hergün ilân edilen Cumhuriyetlerden birinde: Baş-
bakan kendisine tezahürat yapan halkı balkondan selâmlarken:

— Yeni devletimizin kuruluşu şerefine bütün tutukluların
cezaları yarıya indirilecektir!..

— Ama! diye lâfa karıştı İçişleri Bakanı, müebbet hapse mah-
kûm olanları ne yapacağız?

— Gayet basit dedi Başbakan: Onlara da şöyle yaparız. Bir
gün hürriyet, bir gün hapisane, bir gün hürriyet, bir gün ha-
pisanee..

Kardeş

— Eee, kardeşin dünyaya ge-
liyor ha?

— Evet amca.

— Söyle bakalım: Kız mı ol-
sun, oğlan mı?

— Zenci olsun.

— Nee? Zenci mi? O da ne de-
mek?

Küçük çocuk çapkınca göz
kırptı:

— Zenci doğarsa babamın öf-
kesini düşün. Aman ne eğleniriz,
ne eğleniriz, dii mi amcacığım..

Toz

Küçük kız merakla annesine
sorar:

— Anne ölünce toz halâne mi
gelir?

— Evet canım! Ölünce her şey
biter, her şey toz olur!

— Öyleyse anneciğim, bir eğil
de bak, dolabın altında en aşağı
ilki ceset var!..

Deliler futbol maçı yaptı. — Gazeteler —

Doktor — Eyvah, akıllandılar galiba!..

Akbaba

Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası

SAHİBİ:
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap
Abone bedeli: Yıllığı 50 Altı ay-
lığı 25 lira. Yabancı memleket-
lere yıllık 100, altı aylığı 50 lira.
Uçak masrafı ayrıca alınır.

İDARE YERİ:

Divanyolu Klodfarer caddesi,
No. 8-10 Daire: 3. İstanbul
Telefon: 22 18 11

İLAN FİYATI:

Kapak içi, santimi 20 lira,
iç sayfalar 30 liradır.

Fiyatı: 100 kuruştur.

Bu gazete Basın ahlakı yasa-
sını aynamı taahhüt etmiştir.

Milletler Gülüyor

Boynuzlu köpek

Otomobil gümrüğün önünde durur, içinde bir keçi.
Gümrük memuru otomobil sahibine sorar:
— Gümrüğe bildireceğiniz eşyanız var mı?
— Yoktur.
— Pekiyi, ya bu keçi?
— Ne keçisi? Benim köpeğimdir o.
— Alay mı ediyorsunuz benimle beyefendi? Boynuzlu köpek olur mu?
— Haa, o cihet sizi ilgilendirmez bayım: Köpeğimin hususi hayatına karışmağa hakkınız yok..

— Aaaa, senin traşın uzamış, gelecek hafta berbere git!..

Süt kuzusu

Genç kız tuhafiyeci dükkânına girer, bir koku ister, tuhafiyeci tezgâhın üstüne bir sürü şişe sıralar:

— Buyurun kendiniz seçin küçük hanım, der, bu (Aşk Deliliği), bu (Şehvet Baygınlığı), bu (Tatlı Geceler), bu (Beni unutmazsın), bu..

Kulaklarına kadar kızaran kızcağız, satıcının sözünü keserek:
→ Acaba, der, bana göre bir şeyleriniz yok mu, henüz bu işle-
rin acemisiyim de..

Çocuk arabası

İskoçlu bayan küçük bebeğini aile doktoruna götürür. Doktor inceden inceye muayene ettikten sonra:

— Yavrunuz tam sıhhatte, der, niçin doktora göstermek ihtiyacını duyduunuz?

— Bize elden düşme bir çocuk arabası teklif ettiler de..

— Ne demek istiyorsunuz?

— Arabayı alacağız, ama bakalım masrafa değer mi, bunu anlamak istedik doktor..

— Poool! Söyle bakayım, ne düşünüyorsun öyle?

Sadece

Kadın müstakbel damadını sorguya çeker:

— Bana açık açık söyleyin delikanlı: Kumarla aranız nasıl?

— Arasına küçük bir briç partisi sadece.

— Pekiyi, içki?

— Yemeklerde bir kadeh şarap sadece.

— Kadınlar?

— Ben kızınızla evleneceğim sadece.

— Hep sadece?

— Öyledir.

— Hiç, hiç kötü huyunuz yok demek?

— Yoktur. Ha, birazcık yalan-cıyım sadece.

Büyük aktörün ölümü

Mezarıcı geç vakit evine döner. Karısında surat bir karış:

— Bana kızmağa hakkın yok güzelim, büyük bir aktörü gömdüm bugün. Çok adamlar geldi, çok nutuklar çekildi, çok ağlayanlar oldu, hele alkışları görme, öyle alkışlandı, öyle alkışlandı ki, ölüyü tam sekiz defa mezarından çıkarıp karışlarına dikmeğe mecbur oldum.

— Ten rengi bir pantolon giydiğinizde emin misiniz?

Esmer kadınlar

Adam kahvede yüksek sesle söylenir:

— Şu esmer kadınların havası bambaşka oluyor vesvelâm..

— Yanlış, diye atılır yanındaki adam, benim karım esmer oldu, sarışın oldu, hep aynı havada..

Bordo şarabı

Lokantada, akıl dengesi bozuk biri, sessiz sedasız yemeğini yiyen bir adamın kafasına bir şarap şişesi fırlatır. Adam, yaralı kafasını iki eliyle tutarak herifin üstüne yürür:

— Deli misin sen ulan? Bu ne küstahlık?..

Delinin sükûnetle verdiği cevap:

— A, a, bir şişe nefis bordo şarabından ne fenalık gelir insana beyefendiciğim..

— Nasıl bir mayo istiyorsunuz, huzur verici mi, tahrik edici mi?..

Sürprizli sır

Adam lokantada yemeğini bitirir, garsonu çağırır:

— Yemiş ve tatlı olarak ne-
riniz var?

Garson ellerini oğuşturur:

— Çok güzel şeylerimiz var bayım. Özellikle (Patronun Sürprizi)ni, veya (Sır)ı tavsiye ederim.

— Bu (Patronun Sürprizi) nedir?

— O bir sırdır beyefendi.

— Pekiyi, (Sır) nedir?

— O da bir sürprizdir.

Şarap..

— Garson, bu şarap cidden nefis. Bilmek isterim: Bordo mudur, Burgon mudur?

— Tadından anlamadınız mı?

— Hayır.

— O halde Bordo olmuş, Burgon omuş, nesini anlamak istersiniz..

CEYMİS BONT

003½

Çizen

BÜLENT SEREN

15

HEY TAKSİTİ!.. ÇABUK BEYİ ÇIKMAZ SOKAK NO 17 DEKİ EVİNE GÖTÜR!

TAMAM...İYİ ÇAKTINIZ : BONT'UN TA KENDİSİ

OHOOO... HERİF BULUT OLMUŞ!..

BONT'UN EÖ-FÖR KILIĞINA NASIL GİRDİĞİNİ, MESLEK SİRRI OLDUĞUNDAN AÇIKLAMIYORUZ.

ALKOL BULUTU

SAAT : SABAHIN ALTISI !..

BONT MECHUL ŞAHSIN YÜZÜNÜ GÖRMEK İÇİN MİĞFERİN KİLİDİNİ AÇAR.

HELE SÜKÜR, GELEBİLDİN... İKİ SAAT SONRA BAKANLIĞA GİTMEN LAZIM !

NE BAKANLIĞI OLA ACABA ?..

BONT MECHUL ŞAHSI ALIP EVİNE GÖTÜRÜR.

BONT SAAT 6 DANDERT NÖBETTEDİR...MECHUL ŞAHIS TAM 8 DE EVİNDEN ÇIKAR.

ALKOL KOKUSU

RESMİ SÖFOR

KARININ HAKKI VARMİŞ... MAKAM ARABASINA BİNDİĞİNE GÖRE, HERİF MAKAMINA GİDİYOR.

RESMİ ARABA

VAY CANINA! BU İŞİN MALİYE BAKANLIĞINDA DÖNECEĞİ HİÇ AKLIMA GELMEMİŞTİ..

PARANIN DÖNDÜĞÜ YERDE HERŞEY DÖNER TABİT...

CEYMİS BONT MAKAM ARABASINI TAKİB EDER... MALİYE BAKANLIĞININ ÖNÜNDE İNEN MECHUL ŞAHIS BAKANLIĞA GİTİRER.

ŞİMDİ İÇERİYE GİREN SAYIN BAY KİMDİ ?..

BU HUSUSTA BİRŞEY SÖYLEMEYE YETKİLİ DEĞİLİM !

MÜRACAAT

BONT'UN RESMİ MEMURDAN ALDIĞI RESMİ CEVAP

HERİFİN ODASINI BULMAK TOTODA 13 BULMAKTAN DAHA ZOR !

PENCERE TEMİZLEYİCİSİNİ GÖRÜNCE BONT'UN AKLINA PARLAK BİR FİKİR GELİR...

RESMİ DAİRELERDEKİ ÇALIŞMA SİSTEMİNİ HEP MERAK EDERDİM...

BELLİ Kİ "FULL-TIME" SİSTEMİYLE ÇALIŞIYORLAR...

ÇABUK PENCERİYİ AÇIN. 003½'U GETİRDİM !

NUMARA TABİT...

RESMİ YETKİLİNİN İFŞAATI KARŞISINDA, BONT'UN SAÇLARI DİKEN DİKEN OLUR

BONT, 798 İNCİ PENCERE ARADIĞINI BULUR NİHAyet.

RESMİ ŞAHISLARIN RESMİYETLERİNE KARİŞMAK RESMEN YASAK OLDUĞUNDAN RESİMLERİ AÇIKLAMIYORUZ.

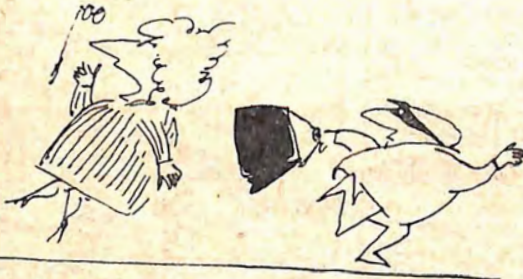

MÜTHİŞ BİŞEY OLDU... ÇABUK KOŞUN !..

HAFTAYA: MODERN SAN'ATIN İÇYÜZÜ !..

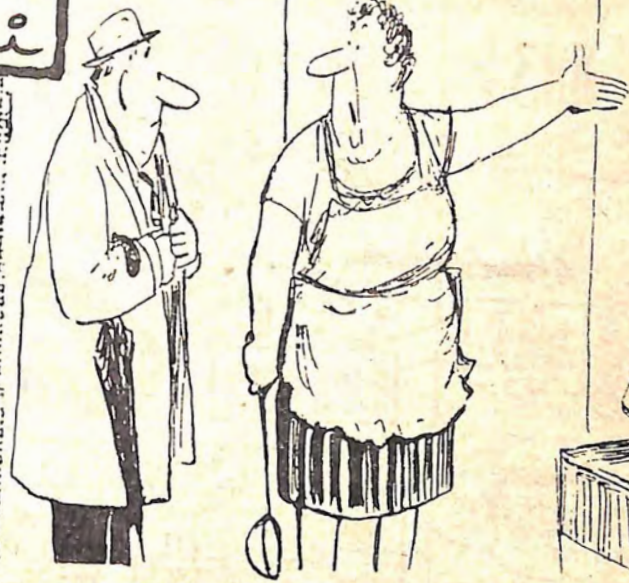
Resmî yetkilinin ifşaatına göre, büyük çabalar sonunda 003½'u ele geçirmeğe muvaffak olan Maliye Bakanlığı, her türlü yalan-dolanları meydana çıkarmaya yarıyan bu kudretli silâhı, (003½) servet ve vergi kaçakçıların tesbit etme işinde kullanmak üzere, bütün vergi dairelerine, birer vazo içinde dağıtmış bulunmaktadır.

Dünya Karikatürleri

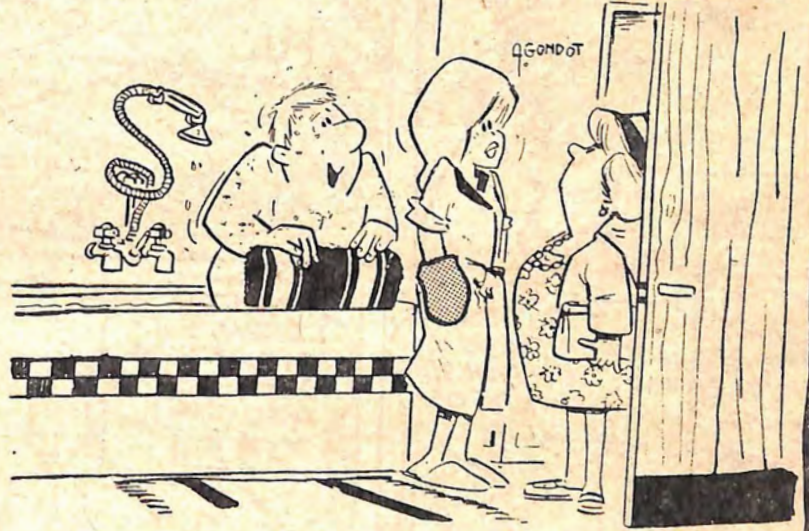

YAZISIZ

Zindic

-SU GELİNLİK RESMİME BAK TA UTAN... KIRK BEŞ YIL İÇİNDE NE HALE KOYDUN BENİ!..

-VALLAHİ SADECE SIRTINI KESELETTİM KARICIĞIM!..

-HAYDİ, GİDİYORUZ!

YAPI ve KREDİ BANKASI

1966 Yılında En Az 6 Milyon Liralık İkrariyeler

1966 yılında en az

6 MİLYON

lira tutarındaki ikramiye
çekilişlerinin ikincisinde

5 adet 100,000 lira

5 adet 50,000 lira

ve ayrıca 1650 kişiye çeşitli
para ikramiyeleri

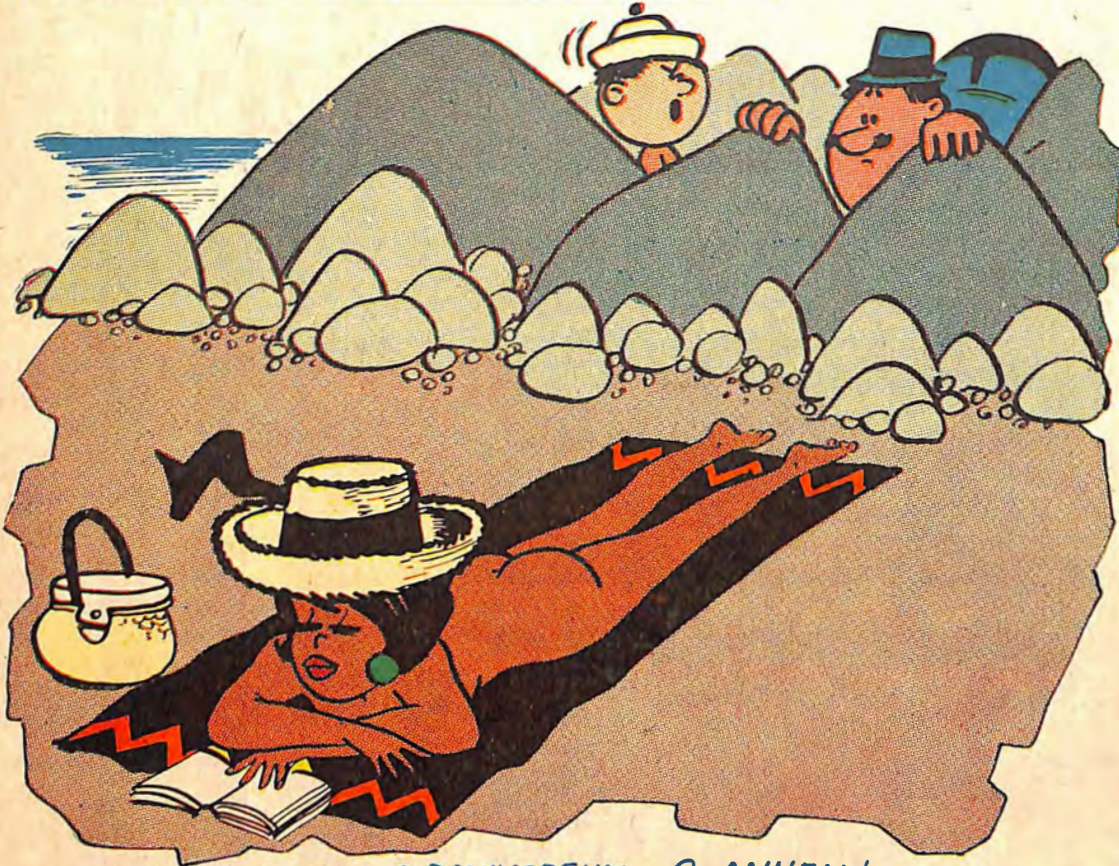
1966 Yılında En Az 6 Milyon Liralık İkrariyeler

1966 Yılında En Az 6 Milyon Liralık İkrariyeler

1966 Yılında En Az 6 Milyon Liralık İkrariyeler

YAPI ve KREDİ BANKASI

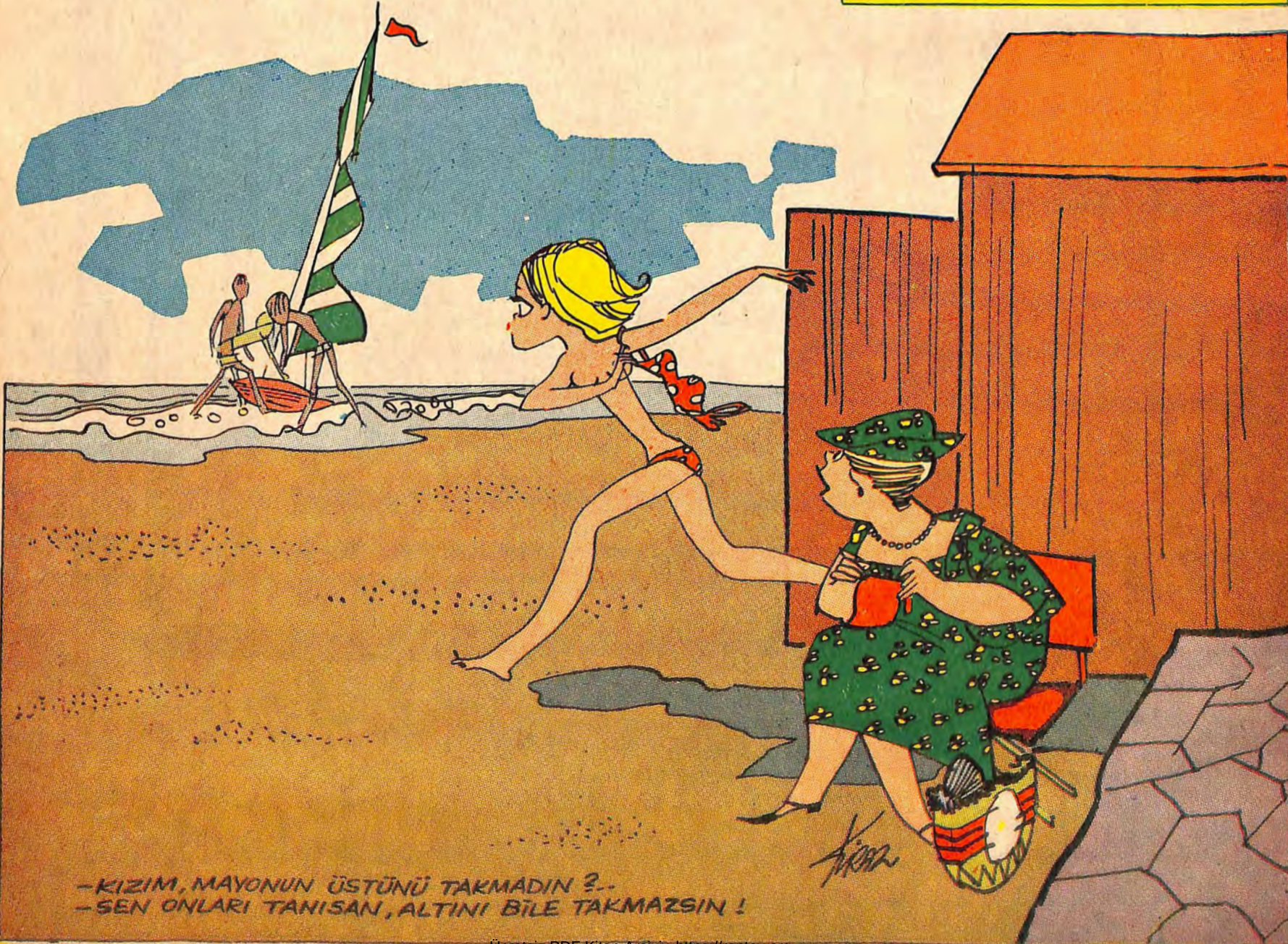
Akhalaba

-BABA, ALDANIYORSUN. O. ANNEM !

-BU GECE SİZİ GÖRMEK İSTİYORUM ...
-YAAA ... BÜTÜN GÜN GÖR -
DÜĞÜNÜZ YETİŞMEDİ Mİ ?

-KIZIM, MAYONUN ÜSTÜNÜ TAKMADIN ?..
-SEN ONLARI TANISAN, ALTINI BİLE TAKMAZSIN !